

Sếp! Anh Là Tên Xấu Xa - Phần 3

Contents

Sếp! Anh Là Tên Xấu Xa - Phần 3	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3: Gặp Lại	6
4. Chương 4: Nợ Ân Tình- Lấy Thân Báo Đáp	9
5. Chương 5: Công Ty	14
6. Chương 6: Ăn Mặc Thật Đẹp Đến Dự Đám Cưới Của Người Yêu Cũ Nào!	16
7. Chương 7: Khúc Mắc Giữa Những Người Đang Yêu Thì Lúc Nào Cũng Dính Tới Cái Bình Dầm Chua	20
8. Chương 8: Bình Dầm Cổ Ngự Hoài Chính Thức Bùng Nổ, Và Người Chịu Trận Chính Là... . . .	25
9. Chương 9	29
10. Chương 10: Happy Ending	29
11. Chương 11: Phiên Ngoại: Những Đứa Trẻ Đáng Yêu Của 2 Nhà Lôi- Lãng	33

Sếp! Anh Là Tên Xấu Xa - Phần 3

Giới thiệu

Bạn đang đọc truyện Sếp! Anh Là Tên Xấu Xa - Phần 3 của tác giả Anchan trên website đọc truyện

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sep-anh-la-ten-xau-xa-phan-3>

1. Chương 1

Tiết tử:

Tại sân bay, khu vực chờ khởi hành, có 1 đôi nam nữ đang quần quít lấy nhau, không muốn xa rời, cảnh tượng chia ly này không phải là lần đầu mọi người nhìn thấy, nên cũng chẳng ai chú ý đến đôi nam nữ kia.

- Em nhớ chờ anh, sau khi học xong anh nhất định sẽ về bên em, lúc đó chúng ta sẽ kết hôn, nghĩ hè anh sẽ cố gắng về thăm em.Namnhân nói.

Nam nhân thoát nhìn không tuần tú, miễn cưỡng chỉ có thể tạm chấp nhận là ưà nhìn, dáng người tầm tầm, nhưng nữ nhân bên cạnh thì lại đẹp rực rỡ như đóa hoa trong sương sớm, tràn đầy sức sống của tuổi trẻ lại thêm vài phần mờ ảo như thần tiên, toàn thân cô phát ra khí chất cao ngạo khiến người khác không thể xem thường.

- Ủ, em sẽ chờ. Nữ nhân nói, giọng nói thanh thúy như tiếng chuông ngân, khiến người đối diện phải xao xuyến.

- Ủ, em nhất định phải chờ anh, không được có người khác, anh sẽ thường xuyên điện về đây.Namnhân lại nói.

- Biết rồi. Nữ nhân cười.

2 người vẫn tiếp tục trao cho nhau những lời nhắn nhủ chân thành nhất, ít nhất là trong lúc này.

Sân bay thông báo, đã đến lúc chuyến bay của anh khởi hành, nam nhân quyến luyến rời khỏi nữ nhân, nữ nhân cười, vẫy tay tạm biệt anh, chỉ có trời mới biết tim cô giờ đang đau như thế nào, cô cũng yêu anh, rất yêu anh, nhưng thứ cô có thể cho anh bây giờ chính là niềm tin, giúp anh có thể an tâm học hành ở nơi xa xôi đây. Nhìn bóng dáng anh dần khuất xa, cô mỉm cười chua xót, khóe mắt đã nhiễm sương.

...

Sau đó 2 người vẫn liên lạc qua lại, nghĩ hè vài năm đầu anh cũng cố gắng về bên cô, nhưng sau đó liên lạc của hai người thưa dần, anh cũng không còn về thăm cô vào những dịp hè nữa, anh nói: “ anh bận, có rất nhiều thứ cần phải học.”

Cô cũng rất biết điều, không quấy rối anh, lâu lâu lại điện cho anh, dần dần anh không điện cho cô nữa, để mình cô liên lạc. Rồi 1 ngày, khi cô điện cho anh, nhưng không được, dường như dây số quen thuộc kia đã bị chủ nhân của nó vứt bỏ, cô bối rối, hoang mang, cố tìm mọi cách để liên lạc với anh nhưng vô ích.

Anh dường như muốn cắt đứt mọi liên hệ giữa cô và anh. Cô đã dần nhận ra sự thật, nhưng vẫn cố bạo biện cho anh bằng những lý do hết sức ấu trĩ.

Ngày qua tháng lại, khi cô đã thực sự trưởng thành, thì lời hứa hẹn của anh năm đó chỉ còn lại hư không, cô đã thực sự thông suốt, nhưng con tim cố chấp vẫn giữ cho anh 1 góc nào đó trong tim, có lẽ nơi đó đã không còn tình cảm dành cho anh, nhưng lời hứa hẹn với anh vẫn còn đó, cô vẫn luôn chờ anh, chờ anh quay về nói với cô lời chia tay. Để con tim của cô có thể thanh thản tiếp nhận 1 tình yêu mới.

2. Chương 2

Trở về nhà, Lâm Trình Tử lao ngay vào phòng tắm, nhanh chóng tẩy sạch thứ dơ bẩn đang bám trên người, cứ nghĩ đến tay trư của lão đối tác, cô lại cảm thấy buồn nôn.

Nằm trên giường, Lâm Trình Tử trong lòng đấu tranh kịch liệt, nghĩ tới hậu quả của việc làm vừa rồi.

Lâm Trình Tử đen: Chết chưa, kết quả của việc làm việc mà không thông qua đại não là gì, chắc người cũng tự biết.

Lâm Trình Tử Trắng: Người không sai, lỗi là từ phía lão già kia, người làm thế chỉ là để bảo vệ bản thân thôi.

Lâm Trình Tử đen: Bảo vệ cái nỗi gì, sắp mất việc làm đến nơi kia.

Lâm Trình Tử trắng: Chẳng lẽ việc làm còn quan trọng hơn tự tôn, để lão được nước lấn tới á.

Lâm Trình Tử đen: Lão sờ người có mất miếng thịt nào không?

Lâm Trình Tử Trắng: Không mất thịt thể còn danh dự thì sao? mất mặt thì sao?

Lâm Trình Tử đen: Danh dự, mặt mũi, ăn no được sao? Ta chỉ biết trước mắt là người mất việc, sau đó là chết đói, cứ ôm danh dự mà chết theo nhá.

Lâm Trình Tử trắng: Mất việc thì làm sao, cùng lắm là xin việc khác, mất danh dự, người có xin lại được không?

Lâm Trình Tử đang trong tình trạng rối như tơ vò, trong đầu hiện ra 2 Lâm Trình Tử, 1 trắng 1 đen đang đầu võ mồm. Thì đột nhiên ngoài cửa có tiếng gõ.

- Trình Tử, con có ổn không, mẹ vào nhé. Lâm mẹ nói.

- Vâng ạ. Lâm Trình Tử đáp.

Lâm mẹ đẩy cửa đi vào, thấy con gái đang ngồi trên giường, vẻ mặt có chút khó coi liến lo lắng không thôi, hỏi:

- Con không khỏe à?

- Không, con không sao, chỉ là ở công ty gặp 1 vài rắc rối. Lâm Trình Tử uể oải ngã xuống giường.

- Không sao là tốt, tối nay con muốn ăn gì? Lâm mẹ đưa tay vuốt lại vài sợi tóc rối trên mặt Lâm Trình Tử, yêu thương nhìn con.

- Mẹ nấu gì cũng ngon cả. Lâm Trình Tử nũng nịu, với tay ôm lấy mẹ, tham lam hít lấy hương thơm dễ chịu từ người bà.

Lâm Trình Tử rất ít khi làm nũng, mỗi khi cô làm nũng với bà, là lúc cô có tâm sự, cần người che chở, chỉ điểm. Người ta thường nói không ai hiểu con bằng mẹ, Lâm mẹ đương nhiên biết con gái có tâm sự, bà yêu thương ôm lấy con, tay vuốt ve tấm lưng nhẵn mịn của con, hỏi:

- Con đang băn khoăn điều gì?

- Nếu con đắc tội với người khác, mẹ nghĩ xem con là có lỗi hay không?

- Còn tùy, phải xem người đó có đáng để bị đắc tội hay không.

- Con không biết người ta có đáng hay không nhưng con cảm thấy hành vi của họ là không đúng.

- Nếu hành vi của họ vượt quá giới hạn chịu đựng của con, khiến con cảm thấy cần phải bùng nổ thì họ thực sự đáng bị như vậy. Bởi người ta thường nói, sức chịu đựng của con người có giới hạn, nếu vượt quá giới hạn cho phép, con người ắt sẽ bùng nổ, con chỉ là làm theo những gì lý trí mách bảo, làm theo bản năng bảo vệ sinh tồn của con người.

- Nếu con làm liên lụy đến người khác?

- Vậy thì con cần phải hướng họ sửa sai, nhưng không có nghĩa là con sẽ cúi mình khom lưng chịu đựng. Chỉ cần con tin rằng những việc con làm là đúng, không trái lương tâm là được. Còn về phần sửa sai với những người bị liên lụy như thế nào thì tự con suy nghĩ lấy đi.

- Cám ơn mẹ. Lâm Trình Tử đã thông suốt, cô không sai, chỉ là về vấn đề làm mất hợp đồng làm cô có chút áy náy với giám đốc, cô bỏ về nữa chừng, chắc chắn là giám đốc đã thay cô gánh họa, ngày mai cô phải hướng giám đốc xin lỗi mới được.

- Ngốc, nếu đã không có gì thì ra phụ mẹ làm bếp, bố con sắp về rồi. Lâm mẹ yêu thương nói.

- Yes, madam. Lâm Trình Tử nói, tay gác trên trán, học theo kiểu chào trong quân đội.

2 mẹ con cười nói, ra khỏi phòng.

(anchan: à về phần đối thoại của 2 mẹ con nhà họ Lâm nếu các nàng có thấy nó hơi chói tai thì bỏ qua cho ta, bởi ta ko rõ về các cuộc đối thoại như thế này, nhất là vấn đề nữ nhi tâm sự cùng mẹ)

...

Ngày hôm sau, Lâm Trình Tử vừa vào đến công ty liền tìm giám đốc, hướng anh ta xin lỗi. Giám đốc vốn là người thân thiện dễ gần, anh cũng hiểu được cảm giác của Lâm Trình Tử nên không trách cứ cô, chỉ là lo

lắng thay cho tương lai của cô. Dù gì thì nhóm bọn họ cũng không hoàn thành nhiệm vụ, không tránh khỏi lan can, nhưng thân là trọng thần cốt cán trong công ty nên việc làm của giám đốc cũng đảm bảo an toàn.

Nếu là giám đốc đắc tội với đối tác thì cùng lắm là bị mất chức hoặc trừ lương nhưng Lâm Trình Tử là nhân viên mới, khả năng cô bị sa thải là rất cao.

Lâm Trình Tử sau khi nghe giám đốc phân tích khả năng thất nghiệp thì tâm trạng xấu đến mức không thể xấu hơn, cô ủ rũ lết về bàn làm việc, chờ đợi lệnh sa thải từ cấp trên gửi xuống.

2 ngày trôi qua nhưng lệnh sa thải vẫn chưa được gửi xuống, Lâm Trình Tử vừa mừng vừa lo, hồi hộp như đang ngồi trên đồng lửa.

Hôm nay Hà Khả Khả tâm tình vui vẻ, sau 2 ngày nghỉ việc, khi vào chỗ nhìn thấy sắc mặt tối như đêm 30 của Lâm Trình Tử, cô liền ân cần hỏi thăm. Chẳng hiểu vì sao Lâm Trình Tử đối với Hà Khả Khả cảm giác không tệ, liền kể hết mọi việc với cô ta.

Buồn cười nhất là bộ dáng đồng tình của Hà Khả Khả thật là khác người. Nhờ Hà Khả Khả mà tâm tình của Lâm Trình Tử cũng khá hơn đôi chút.

Đột nhiên bị giám đốc triệu kiến, Lâm Trình Tử hồi hộp không thôi, dưới cái nhìn thương cảm của đồng nghiệp, Lâm Trình Tử như anh hùng sắp sửa hi sinh trên chiến trường, chậm rãi tiến vào phòng làm việc của giám đốc.

Nhưng điều làm cô không ngờ chính là đích thân tổng giám đốc của Đảng Lân lại muốn cô trực tiếp mang hợp đồng đến đàm phán, còn nói muốn thay mặt cấp dưới xin lỗi cô.

Lâm Trình Tử sợ quá hóa khờ, cô không dám tin vào những gì mình vừa nghe được, nếu những lời này không phải là do giám đốc nói, cô còn tưởng chừng như mình đang nghe 1 câu truyện cười hài hước nhất thế giới.

Lâm Trình Tử không biết mình đã trở về bàn làm việc bằng cách nào, trong đầu chỉ còn lưu lại lời dặn của giám đốc rằng tổng giám đốc bên Đảng Lân hẹn cô 6h tối nay đem theo hợp đồng, lại đến nhà hàng Black and White để đàm phán lần cuối.

...

6h tại nhà hàng Black and White

Lâm Trình Tử vừa bước vào, lập tức có 1 vị bồi bàn tiến đến, khom người 1 góc 45 độ, hỏi:

- Xin hỏi, tiểu thư đã đặt chỗ trước chưa ạ.
- Tôi có hẹn cùng Tổng giám đốc tập đoàn Đảng Lân.
- Lâm tiểu thư ạ?
- Đúng.
- Xin mời cô đi theo lối này.

Dứt lời, vị bồi bàn kia lịch sự dẫn đường. Anh ta đưa cô đến 1 bàn ăn nằm trong góc khuất của nhà hàng, vì ở trong góc nên nơi đây rất yên tĩnh, cuối cùng anh ta dừng lại trước 1 bàn, sau đó lễ phép nói với người đàn ông ngồi ở đấy:

- Cổ tiên sinh, Lâm tiểu thư đã đến.

Người đàn ông kia đang bận xem xét xấp tài liệu trên tay nên không để ý có người đến gần, đến khi bồi bàn lên tiếng thì mới sực tỉnh, ngẩng đầu nhìn 2 người bọn họ.

Người đàn ông kia dung mạo phi thường anh tuấn, dường như những gì đẹp nhất trên đời chính là dành cho anh, làn da trắng bóng, nhãn mịn, trán ươi thẳng, mắt phượng mày ngài, con ngươi đen láy như hồ nước sâu không thấy đáy, như có thể hút hồn đối phương vào đôi mắt quyền rũ ấy, bạc môi khiêu gợi đỏ ửng, từng góc cạnh ngũ quan rõ ràng, bờ vai rắn chắc, thân hình cân đối, đẹp như mỹ nhân, đúng, chính xác là mỹ nhân, anh ta còn đẹp hơn cả phụ nữ, vẻ đẹp yêu mị, khuynh đảo chúng sinh. Trên người anh tỏa ra khí chất

sang trọng và cao ngạo, tựa như ông hoàng ở trên cao, khiến người đối diện bất giác cảm thấy có áp lực khi nhìn vào ánh mắt đen sâu thẳm như hồ nước mùa thu kia. Đôi môi mỏng lúc nào cũng cong cong, cười như không cười, tuy nhìn thân thiện nhưng lại nghiêm khắc. Khí chất quanh anh, bất giác tạo thành lớp tường thành bao quanh, ngăn cấm không cho người khác tiến đến quá gần.

“Mỹ nhân” khi nhìn thấy Lâm Trình Tử liền nở 1 nụ cười phong tình vạn chủng, đủ để làm người người điên đảo.

Giọng nói nam tính trầm ấm dễ nghe vang lên:

- Lâm tiểu thư, mời ngồi.

Lâm Trình Tử khoe môi giật giật, nhìn thấy dung mạo yêu mị của anh, đột nhiên tính cảnh giác trong cô tự động bật nút “on”, lại thêm cái nụ cười giảo hoạt tựa hồ ly kia làm cô càng thêm đề cao cảnh giác.

(anchan: mắt chị bị bù lệt ăn hay sao, mà anh cười ôn nhu chị lại nhìn ra cười gian xảo thế hử)

Lâm Trình Tử sau khi đánh giá đối phương liền, cười đáp trả, tao nhã ngồi vào ghế, đối diện với Cổ Ngự Hoài.

Cổ Ngự Hoài nhìn Lâm Trình Tử, ánh mắt lóe sáng, hứng thú không thôi. Anh có thói quen thường đánh giá người khác qua cách chọn chỗ ngồi, người có dũng khí ngồi đối diện với anh, có thể đếm được trên đầu ngón tay, mà bàn ăn trong nhà hàng được thiết kế theo kiểu bàn gia đình, là hình vuông, thường những người tiếp xúc với anh điều là ngồi bên cạnh. Ít có người lại chọn đối diện, vì nó làm cho họ có cảm giác đang cùng anh đối đầu.

- Tôi đến đây theo sự chỉ thị của cấp trên, mong muốn King và Đằng Lâm có thể hợp tác lâu dài. Lâm Trình Tử trực tiếp vào đề.

- Tôi cũng nghĩ như vậy. Cổ Ngự Hoài hứng thú không thôi nhìn Lâm Trình Tử, ít có cô gái nào ngồi đối diện với anh mà còn có thể bình tĩnh như vậy.

- Đây là hợp đồng, mong Cổ tiên sinh xem qua. Lâm Trình Tử thoáng nhíu mày, cảm thấy khó chịu khi Cổ Ngự Hoài nhìn cô như vậy, giống như là phát hiện ra đồ chơi mới vậy.

- Được. Biết mỹ nhân không thích, Cô Ngự Hoài thu hồi ánh mắt, tập trung vào bản hợp đồng trên bàn. Sau khi đọc xong, anh hài lòng, cầm bút ký lên hợp đồng.

Lâm Trình Tử sững người, thầm nghĩ: “ chỉ đơn giản như vậy thôi sao?”

- Đây. Cổ Ngự Hoài đẩy bản hợp đồng về phía Lâm Trình Tử, thấy cô sững người thì khoe miệng bất giác cong lên.

Lâm Trình Tử nhìn thấy chữ ký như rồng bay phượng múa nằm trên hợp đồng, đáy mắt thoáng xoẹt qua 1 tia khó hiểu.

- Hợp tác vui vẻ. Lâm Trình Tử đưa tay ra, vẽ mặt thân thiện, không keo kiệt hướng Cổ Ngự Hoài cười thật tươi. “ Thế là thoát kiếp thất nghiệp.” Cô thầm nghĩ.

- Hợp tác vui vẻ. Cổ Ngự Hoài cười tà tứ, không khách khí nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của cô.

Hợp đồng cũng đã được ký kết, Lâm Trình Tử thầm nghĩ ở đây đã hết việc, liền hướng Cổ Ngự Hoài cáo từ.

Cổ Ngự Hoài làm sao buông tha niềm vui mới là cô, anh cố ý giữ cô lại dùng cơm, tàn tiệc còn hết lòng muốn đưa cô về nhà, nói là muốn thay cấp dưới chuộc lỗi. Lâm Trình Tử từ chối mãi mà không xong, đành ngoan ngoãn để anh đưa về nhà, ai bảo cô không có xe làm chi.

Nhìn chiếc Ferrari màu bạc, Lâm Trình Tử thầm than trách ông trời, tại sao lại không công bằng đến thế, trong khi cô đây làm lụng cực lực cơ mà tiền lương cũng không đủ xài vậy mà bọn công tử nhà giàu này lại ăn ngon, mặc ấm, có nhà đẹp đi xe xịn. Cô cảm phẫn, tại sao lại phân chia giai cấp giàu nghèo cơ chứ.

Tuy Lâm Trình Tử ngoài mặt vẫn duy trì hình tượng băng sơn mỹ nhân nhưng trong lòng đang vô cùng căm phẫn, than, rống hàng vạn lần. Cô cũng muốn giàu có a~ cũng muốn có Ferrari a~ nhưng không biết đến khi nào, bất quá chắc phải ra sức cày thêm 2, 3 chục năm gì nữa thì mới được ngồi trên em Fer yêu dấu.

(anchan: cần chi lâu thế, tỷ hốt Hoài ca là có ngay cả người lẫn xe, đơn giản thế mà ko nghĩ ra, rõ ngốc)

Cổ Ngự Hoài ngồi ở ghế lái bên cạnh đang ra sức nén cười đến nội thương, cô tuy về mặt thì lạnh như tiền nhưng không biết ánh mắt đã bán đứng cô, lúc lóe sáng, lúc tối sầm. Nhìn Lâm Trình Tử mắt cứ như đèn pha lúc sáng lúc tối mà Cổ Ngự hoài nhin cười đến đau bụng, cô thật sự rất đáng yêu.

Lâm Trình Tử vừa xuống xe, chưa vào tới cửa liền nghe thấy tiếng cười thật to từ phía sau phát ra, không đoán cũng biết là ai đang cười, cô không thèm nhìn lại 1 cái, cứ thế đi vào nhà, thầm nghĩ: “ Hóa ra tổng giám đốc của Đằng Lâm có bệnh a, đúng là thần kinh.”

Lâm Trình Tử cứ thế mà đi vào nhà, bỏ mặc Cổ Ngự hoài đang ôm bụng cười như điên, anh nhìn cô, ánh mắt xoẹt qua 1 tia gian xảo.

3. Chương 3: Gặp Lại

Vì sự kiện hôn lễ của tổng giám đốc, cả công ty trên dưới đều được ân xá 3 ngày nghỉ. Cả phòng kinh doanh ai cũng nhận được thiệp mời, ngoại trừ Cổ Tử Cẩm, lý do hết sức đơn giản, chị ta lúc trước từng có xích mích với giám đốc phụ nhân là Hà Khả Khả.

Những ai nhận được thiệp mời đều được nhận kèm theo 2 tấm vé sang Mỹ ở khoang hạng sang, ở công ty chỉ sếp lớn mới được nhận, nhưng chỉ riêng phòng kinh doanh đã chiếm hết hai mươi mấy vé, điều đó cho thấy giám đốc phụ nhân đã ưu ái cho phòng kinh doanh đến cỡ nào.

Lâm Trình Tử với vai trò là bạn của cô dâu nên phải đến nơi sớm hơn mọi người. Chiều tối cô đã đến nơi, Hà Khả Khả rất chu đáo còn phái người đến sân bay đón cô.

Ngồi trong xe, khung cảnh xung quanh làm Lâm Trình Tử nhìn đến ngây người, nếu vị quản gia không nhắc khéo, cô còn tưởng mình đi nhầm đến cung điện của hoàng gia. Tòa nhà xây theo kiến trúc cổ điển của Châu Âu, chính giữa sân còn có 1 đài phun nước, xung quanh đài là các tượng hình thạch anh được điêu khắc tỉ mỉ, 2 bên sân là các bụi cây cảnh được cắt tỉa cẩn thận, hoa cỏ đẹp tươi, trải dài từ ngoài cổng, ôm dọc theo hàng rào bao quanh ngôi nhà, làm cho người ta có cảm giác nơi đây được nữ thần mùa xuân che chở, khắp nơi đều là hoa cỏ thơm ngát. Tòa nhà được thiếp vàng để tăng thêm độ phản chiếu, khiến ngôi nhà sáng rực lạ thường, được trang trí bằng các họa tiết hoa văn tinh xảo. Lâm Trình Tử ngồi trên xe, ngẩng nhìn bao quát các thứ xung quanh. Một lúc sau xe dừng lại trước cửa lớn. Bậc thang bằng đá đen tuyền ổng ánh, được khoác lên tấm thảm đỏ, càng thêm nổi bật.

Vừa bước vào đại sảnh, Lâm Trình Tử càng thêm choáng váng, đại sảnh khổng lồ được trang hoàng lộng lẫy, giữa các khoảng trần của nhà các chùm đèn bằng thủy tinh rủ xuống như những chùm hoa Tử Đằng rực rỡ và kiêu sa. Căn nhà lấy màu vàng làm chủ đạo, tạo không khí ấm áp nhưng không kém phần sang trọng. Những tấm rèm trong mờ làm tăng thêm ánh sáng tự nhiên bên trong. Các họa tiết trên trần nhà được điêu khắc tỉ mỉ, đẹp đến say lòng người, xung quanh tòa nhà, tại các góc đều có các pho tượng thiên thần đẹp không thể tả. Còn rất nhiều, rất nhiều thứ làm Lâm Trình Tử choáng, nhưng choáng nhất chính là, thật sự nhìn không ra Hà Khả Khả cư nhiên là công chúa lớn lên trong nhung lụa, cô ấy giản dị và dễ gần đến bất ngờ, đôi lúc còn đáng yêu như trẻ nhỏ, 1 chút cũng không giống với mấy nàng tiểu thư nhà giàu kênh kiệu mà Lâm Trình Tử từng thấy.

Hà Khả Khả biết Lâm Trình Tử đến, liền chạy xuống đại sảnh đón cô. Hà Khả Khả dẫn Lâm Trình Tử về phòng dành riêng cho cô. Phòng ngủ vừa mang chất cổ điển vừa chen vào một chút hiện đại. Nếu chỉ dùng 2 từ để hình dung căn phòng này chính là: Xa hoa, 3 từ: Quá xa hoa, 4 từ: Xa hoa cực độ.

Căn phòng có thể nói là to hơn cả căn nhà của Lâm Trình Tử, giường ngủ kiểu công chúa mà cô vẫn thường nhìn thấy trên tivi, mềm mại như bông, khiến cho người khác vừa nhìn thấy liền muốn đặt lưng xuống ngay. Trên bàn làm việc còn để sẵn laptop và các dụng cụ cần thiết khác dành cho khách, bàn trang điểm làm bằng gỗ, khá to, trên bàn còn bày biện sẵn 1 vài loại nước hoa và đồ trang điểm, chu đáo đến thế là cùng. Căn phòng ấm áp, nội thất xa hoa, ngay cả cái phòng tắm còn to hơn cả cái phòng ngủ ở nhà cô. Phòng tắm cũng mạ vàng nốt (___!!!) bồn tắm to lớn tựa như hồ bơi mini, bên trong bồn còn rải thêm vài cánh hoa hồng. Bên bệ còn để thêm vài ngọn nến thơm, toát ra hương thơm tự nhiên của cỏ Y Huân (lavender).

Sau khi ngắm phòng đến choáng váng, Lâm Trình Tử cùng Hà Khả Khả hàn huyên, nói chuyện chẳng bao lâu thì Hà Khả Khả bị tổng giám đốc, kiêm lão công tương lai lôi đi lý do là để Lâm Trình Tử nghỉ ngơi.

(anchan: dạo này tự nhiên ta có hứng thú với mấy kiểu nhà châu âu, nên khi viết về nhà của Khả Khả ta có hơi chém 1 tý, mong các nàng bỏ qua)

....

Ở lại Hà gia, hưởng thụ tất cả những thứ tốt nhất, xa hoa nhất, cảm giác như đang ở trên thiên đường Lâm Trình Tử thích chết đi được.

Hôm nay là ngày cưới của Hà Khả Khả, trên dưới Hà gia từ tờ mờ sáng đã bận rộn không thôi. Trước giờ làm lễ, Lâm Trình Tử cùng 2 cô bạn khác của Hà Khả Khả đợi ở phòng cô dâu, 4 người trò chuyện hăng say. Theo quan sát của Lâm Trình Tử thì 2 cô bạn kia chắc cũng là tiểu thư nhà giàu có, bởi biểu hiện của 2 người kia khi trông thấy “cung điện” của Hà Khả Khả chỉ thoáng ngạc nhiên, sau đó thì không còn bất cứ biểu hiện gì nữa. Lôi Quyên, em gái của tân lang còn ngang nhiên phát biểu rằng nhà chính của Hà gia trang hoàng hơi “lố”. Lâm Trình Tử choáng váng với suy nghĩ của cô bạn này, nhưng ngắm lại thấy cũng không trách được, quả thật có hơi quá phô trương. Lúc đó Hà Khả Khả chỉ có thể ngao ngán lắc đầu mà nói rằng Hà mẹ vì quá mơ ước biến đám cưới của Hà Khả Khả trở thành đám cưới huy hoàng nhất, làm cho cô trở thành công chúa kiêu sa rực rỡ nhất, nên trong thời gian ngắn, biến tòa biệt thự cổ kính giản dị trở thành cung điện xa hoa, ý đồ làm lóa mắt người khác.

Nghe tới đây, ngoại trừ cô dâu, 3 người kia đồng loạt lắc đầu, bó tay toàn tập với cái suy nghĩ kì dị của Hà mẹ.

Trang điểm hoàn tất, Hà Khả Khả rực rỡ trong bộ váy cưới, đẹp tựa nữ thần, sang trọng quý phái mà kiêu sa. Đầu cô đội vương miện đính kim cương, sáng lấp lánh, trên áo cưới cũng đính không ít đá quý, ý muốn tăng thêm phần lộng lẫy của cô dâu. Người Hà Khả Khả như được ánh sáng bao bọc, rực rỡ như ánh bình minh ấm áp, xinh đẹp dịu dàng như Bách Hợp dưới sương, quyến rũ như hoa Hồng đang nở rộ, cao quý như Mẫu Đơn khoe sắc. Đường như những gì xinh đẹp nhất đang tập hợp trên người cô dâu. Lâm Trình Tử cùng Đặng Tiểu Tinh và Lôi Quyên, không hẹn mà cùng nhau đứng hình, ngỡ ngàng trước vẻ đẹp thuần khiết mờ ảo nhưng lại rất chân thật trước mắt.

Lúc sau Đặng Tiểu Tinh mới lên tiếng trừu đùa, làm mọi người nhanh chóng lấy lại không khí vui tươi như trước.

.....

Cô dâu Hà Khả Khả đẹp rạng ngời, sóng vai cùng chú rể Lôi Kinh anh tuấn tiêu sái, là 1 đôi kim đồng ngọc nữ, môn đăng hộ đối, nhưng quan trọng chính là họ thật lòng yêu thương nhau, cảnh chú rể trong hôn lễ cầu hôn với cô dâu khiến Lâm Trình Tử xúc động dữ dội, trong thâm tâm ước muốn bản thân cũng sẽ gặp được người yêu thương cô sâu sắc tựa như Hà Khả Khả được Lôi Kinh yêu thương, chăm sóc, che chở.

Cổ Ngự Hoài từ xa đã nhìn thấy bóng dáng của Lâm Trình Tử, anh không ngờ sẽ gặp được cô ở đây, nhưng điều làm anh không ngờ nhất chính là mắt anh chỉ lướt qua 1 lần liền nhìn thấy bóng dáng của cô, tựa như hình bóng của cô đã khảm sâu vào tâm trí anh, khiến anh giữa hàng vạn con người vẫn có thể tìm thấy cô.

Thấy cô nhìn chằm chằm vào tân lang, ánh mắt ái mộ không che dấu, tim anh bỗng hẫng đi 1 nhịp, 1 cổ chua xót len lỏi khắp mọi nơi, còn có 1 chút tức giận đang lan tràn, khiến anh không tự chủ mà tiếp cận cô.

(anchan: bó tay với Hoài ca, mắt anh bị bù lệt ăn hay sao mà nhìn thấy tỷ ta dùng ánh mắt ái mộ mà nhìn Kinh ca, tỷ ta nhìn Khả tỷ đó chứ!!!)

- Ái mộ sao? Cổ Ngự Hoài hỏi.

- Ừm. Lâm Trình Tử còn đang mơ màng, vô thức trả lời.

Nghe Lâm Trình Tử nói rằng cô ái mộ Lôi Kinh, Cổ Ngự Hoài thoáng nhú mảy, sự tức giận và chua xót kia đang ngày càng bành trướng, đang chực trào ra ngoài, tim anh nhói 1 cái khi nghe cô nói như vậy. Anh tà ác nói:

- Nhưng tiếc là người ta đã có vợ rồi.

- Ai??? Lâm Trình Tử lúc này mới hoàn hồn, quay sang nói phát ra tiếng nói hỏi. Cô thoáng giật mình khi thấy Cổ Ngự Hoài không biết từ khi nào mà ngồi cạnh cô. Cô nhớ không lầm thì người ngồi cạnh cô là Lôi Quyên thì phải.

Lâm Trình Tử nhìn đảo dác tìm kiếm Lôi Quyên, nhìn thấy phía xa xa trong góc của lễ đường, 1 bóng người rất giống Lôi Quyên, cô hình như đang tranh cãi với ai đó.

Hà Khang Tại ra sức giải thích nhưng Lôi Quyên không nghe, cô bịt chặt 2 tai, lắc đầu nguầy nguậy, xoay người định bỏ chạy, nhưng Hà Khang Tại rất nhanh bắt được cô, anh ôm chặt lấy cô, ngăn cản không cho cô rời khỏi vòng tay của mình. Lôi Quyên kháng cự, đánh thùm thụp vào người anh, nước mắt rơi như mưa. Hà Khang Tại đau lòng không thôi, ôm lấy Lôi Quyên, dỗ dành, ôn nhu hôn lên má cô, liếm đi những giọt nước mắt trong suốt.

(anchan: có ai nhớ 2 người này là ai ko? Ai đoán đúng có thưởng)

Lâm Trình Tử nhìn đến ngây người. Cổ Ngự Hoài có chút không vui khi cô không chú ý đến sự có mặt của anh, liền nói:

- Đó là người nhà của cô dâu và chú rể, cô quen họ sao?

Như sực nhớ ra người ngồi bên cạnh, Lâm Trình Tử di dời tầm mắt sang Cổ Ngự Hoài, miễn cưỡng cười với anh, nói:

- Xin chào, Cổ tiên sinh.

Thấy cô cười với anh, đột nhiên bao nhiêu cái không vui đều bay đi mất, anh cười với cô, nói:

- Lâm tiểu thư đến bây giờ mới nhận ra tôi à?

- Thật xin lỗi, tôi lúc nãy suy nghĩ quá nhập tâm nên không kịp chào hỏi tiên sinh, thật thất lễ, mong tiên sinh bỏ qua cho.

Cổ Ngự Hoài còn chưa kịp lên tiếng, đột nhiên xung quanh truyền đến 1 trận ồn ào, chỉ thấy 1 người đàn ông đang phẩm phẩm tiến về phía họ, ánh mắt như tất cả mọi người đều thiếu nợ hắn.

Người đàn ông kia dừng lại trước mặt Đặng Tiểu Tinh, họ đối thoại vài ba câu, sau đó liền kéo Đặng Tiểu tinh ra khỏi lễ đường dưới ánh mắt ngạc nhiên của toàn thể những người đang có mặt tại đây, bao gồm cả Lâm Trình Tử.

.....

Lễ thành, mọi người bắt đầu nhập tiệc, Lôi Kinh cùng Hà Khả Khả đi khắp nơi tiếp rượu, có rất nhiều người vây lấy Lôi Kinh, nịnh bợ là đa số, còn lại 1 số rất ít là thật tâm chúc mừng.

Lâm Trình Tử nhìn Cổ Ngự Hoài nãy giờ vẫn theo sát bên người mình, có chút khó chịu nói:

- Cổ tiên sinh, ngài không qua đó với bọn họ à?

- Tại sao tôi phải qua đó? Cổ Ngự Hoài nhìn Lâm Trình Tử, ánh mắt có chút khó hiểu nhìn cô.

- Dù gì ngài cũng là đối tác làm ăn với công ty chúng tôi, cũng nên sang đó chúc mừng Tổng giám đốc của chúng tôi chứ.

Cổ Ngự Hoài có chút không vui khi nghe Lâm trình Tử nói đến 3 từ “của chúng tôi”, cái gì là “của”, mày kiểm nhứ lại, anh nhìn Lâm Trình Tử chăm chăm, khiến cô chột dạ, mặc dù cô không biết mình chột dạ cái gì.

Một ý nghĩ giảo hoạt lóe lên, Cổ Ngự Hoài cười tà tứ nhìn Lâm Trình Tử, quyết định: cái từ “của chúng tôi” sau này chỉ cho phép cô dùng với anh, anh muốn có cô bên cạnh.

Thấy Cổ Ngự Hoài đột nhiên cười đến đáng sợ, Lâm Trình Tử thức thời định chuồn, nhưng không kịp, Cổ Ngự Hoài lên tiếng:

- Muốn tôi sang đó cũng được thôi, cô đi cùng tôi.

Vừa dứt lời, Cổ Ngự Hoài liền rất chi tự nhiên nắm lấy tay của Lâm Trình Tử, hướng phía Lôi Kinh đi tới.

- Hả??? Lâm Trình Tử không hiểu gì hết, đột nhiên bị anh lôi đi, đầu óc chưa kịp tiêu hóa, cứ thế trong chốc lát cùng với Cổ Ngự Hoài đi đến chúc rượu hà Khả Khả cùng Lôi Kinh.

Mà điều Lâm Trình Tử không hiểu nhất chính là mắc mớ gì Cổ Ngự Hoài lại nắm tay cô không buông. Đợi đến lúc không có ai để ý ra sức rút tay ra khỏi tay anh, nhưng không được. Cô cố gắng tỏ ra hết sức lịch sự, miệng mỉm cười, gần từng chữ:

- Cổ tiên sinh, anh vui lòng thả tay tôi ra được không?

Cổ Ngự Hoài nhìn thấy biểu hiện đáng yêu này của cô thì miệng cười không thể khép lại được, anh cúi thấp đầu, môi dừng lại bên vành tai non mịn của cô, dùng giọng nói mê người như thủ thi:

- Em bảo tôi qua đây, thì phải có trách nhiệm giúp tôi tránh nạn.

(anchan: gọi Hoài ca đối cách xưng hô lun gọi, tỷ chuẩn bị cho ngày tháng sắp tới đi là zừa)

Nghe Cổ ngự hoài nói vậy, cô nhìn anh khó hiểu, như hiểu được ý nghĩ của cô, Cổ Ngự Hoài ánh mắt lướt qua đám nữ nhân trong khán phòng.

Lâm Trình Tử theo ánh mắt của anh mà nhìn thấy, 1 đám oanh oanh yến yến đang nhìn chăm chú vào Cổ Ngự Hoài bộ dáng thèm thuồng như muốn ăn tươi nuốt sống anh ta, mà khi ánh mắt của đám nữ nhân kia khi chuyển sang cô lại giống hình viên đạn, nếu có thể dùng ánh mắt giết người, Lâm Trình Tử tin cô sớm đã chết dưới ánh nhìn dã man của đám nữ nhân kia.

Cổ Ngự Hoài vẫn giữ nguyên tư thế đầu cúi thấp, mặt dán vào bên tai Lâm Trình Tử. Cô có thể nghe rõ từng nhịp thở của anh.

Khoảng cách giữa hai người lúc này thật ái muội, khiến những người xung quanh nhìn thấy phải đổ mắt tía tai. Mà Lâm Trình Tử cũng đang đổ mắt đây. Đã nhiều năm cô không cùng ai tiếp xúc gần như vậy, từng luồng hơi thở nam tính vây quanh cô, khiến con tim nhỏ bé của cô chạy loạn. Mà anh không biết là vô tình hay cố ý, mà đôi môi mỏng khiêu gợi kia lại lướt nhẹ qua vành tai cô, làm cô thoáng run rẩy.

Cổ Ngự Hoài cố tình đứng sát vào người Lâm Trình Tử, tham lam hít lấy hương thơm dễ chịu trên cơ thể cô, cố ý công khai chủ quyền. Từ lúc thấy Lâm Trình Tử, Cổ Ngự Hoài cũng đồng thời phát hiện có rất nhiều nam nhân cố ý liếc nhìn cô, nhưng cô cơ hồ không biết, vì thế anh phải dập tắt suy nghĩ không an phận của đám nam nhân kia.

....

Cuối cùng bữa tiệc cũng kết thúc, Lâm Trình Tử tỏ ý muốn về phòng, Cổ Ngự Hoài quyết bám theo đến cùng, đưa cô về tận phòng mới thôi.

Mà Lâm Trình Tử vì nghĩ anh là đối tác lớn của King, và nghĩ đến công việc của mình nên cũng không nói nhiều, để anh đưa về, chỉ có điều trên đường đi cô luôn cố tạo khoảng cách an toàn với anh.

Cổ Ngự Hoài biết Lâm Trình Tử đang nghĩ gì, anh chỉ cười, đơn thuần là đưa Lâm Trình Tử về phòng, không hề có 1 chút hành vi quá phận.

4. Chương 4: Nợ Ân Tình- Lấy Thân Báo Đáp

Trở về nước cũng đã được mấy ngày, Lâm Trình Tử lại tiếp tục công việc của mình, trở lại những tháng ngày yên bình như trước đây.

Trên đường về, di động của Lâm Trình Tử rung liên hồi, 1 dãy số quen thuộc hiện lên, cô bắt máy:

- A lo.

- Trình Tử, cậu nghe tin gì chưa? 1 giọng nói khản đặc vang lên kèm thêm 1 chút khản trương.

- Tin gì? Lâm Trình Tử nhàn nhạt đáp, thầm nghĩ chắc cô bạn thân lại nghĩ ra trò đùa mới mẽ đây.

- Tớ nghe Dương Định nói Tề Chính Minh đã về nước.
- ... Anh ta... Đã về. Lâm Trình Tử bàng hoàng, cô dừng hẳn cước bộ.
- Đúng, Dương Định đã chắc chắn như vậy, cậu ấy nói rằng Tề Chính Minh đã về nước hơn 1 tháng.
- ... Anh ta... Về hơn 1 tháng rồi ư? Lâm Trình Tử vẫn còn trong trạng thái thất thần.

Đột nhiên từ phía xa có 1 chiếc xe lao với tốc độ cực nhanh đến chỗ Lâm Trình Tử, cô vẫn còn đang thất thần, đến khi sực tỉnh thì cái xe kia đã cách cô 1 khoảng khá gần, cô dường như quên cả việc phải tránh né, đứng đó nhìn cái xe đang mất kiểm soát kia đến tông mình.

Khoảng cách giữa cô và xe đã rất gần, chỉ 1 chút nữa thôi là đã đụng, Lâm Trình Tử vẫn ngơ ngác nhìn, mọi người xung quanh hét lên, bảo cô tránh ra, nhưng Lâm Trình Tử giờ đây gần như vô thức, chân cô chôn chặt xuống đường. Đột nhiên từ trong dòng người, có 1 người lao ra, anh ôm chầm lấy cô, dùng thân thể to lớn che chắn cho cô. Lúc chiếc xe cách người cả 2 chỉ còn khoảng chừng 1 bước chân, người lái xe lúc này đột nhiên sực tỉnh, ông ta thắng gấp, nhưng do xe đang chạy với tốc độ nhanh lại đột nhiên bị kìm hãm nên cái xe trề tới trước rồi mới dừng hẳn lại, làm ũi xe huých thẳng vào người Cổ Ngự Hoài. Lực va chạm quá mạnh làm 2 người bật té ra 1 khoảng khá xa, Lâm Trình Tử vì được Cổ Ngự Hoài che chắn nên không bị xây xước gì, chỉ cảm thấy người hơi ê ẩm.

Cơn đau kéo Lâm Trình Tử về với thực tại, nhìn thấy Cổ Ngự Hoài ôm lấy cô, che chắn cho cô, tâm Lâm Trình Tử đột nhiên rung động. Trong lúc nguy kịch nhất anh lại vì cô bất chấp mạo hiểm? 1 cổ xúc cảm kì lạ đang lớn dần trong cô, cô nhìn anh chăm chú.

Cổ Ngự Hoài thấy Lâm Trình Tử ngẩn người thì lo lắng không thôi, tưởng rằng cô bị va đập, liền hỏi:

- Em có sao không, có bị thương chỗ nào không?

Lâm Trình Tử máy móc lắc đầu, nhìn Cổ Ngự Hoài không rời mắt, khắp người anh toàn là vết xây xước, bụi bặm bám trên người, bộ dáng vô cùng thảm hại.

Đột nhiên từ trên đầu Cổ Ngự Hoài 1 dòng dịch chất tanh tanh, âm ẩm chảy dài xuống má. Lâm Trình Tử trợn trắng mắt, chỉ vào mặt anh, Cổ Ngự Hoài vẫn còn đang lo lắng kiểm tra người của Lâm Trình Tử, đột nhiên cảm thấy đầu hơi choáng, tay trái có phần âm ỉ, chân phải cũng không nhấc lên được hình như là đã gãy, Anh đưa tay phải lên sờ vào chỗ đau trên đầu, thì đụng phải thứ dịch chất kia, anh nhìn bàn tay đầy máu, lại thấy Lâm Trình Tử sắc mặt trắng bệch, liền nở nụ cười trấn an, nói:

- Tôi không sao đâu, chỉ là chảy chút máu thôi.
- A... máu, gọi xe cấp cứu đi. Lâm Trình Tử hét lên. Những người đang bu quanh cũng rất tốt bụng, họ nhanh chóng điện thoại cho xe cấp cứu đến.

Người lái xe do uống chút rượu nên không thể khống chế tay lái, khi phát hiện ông ta đụng trúng người thì sợ quá nên đứng hình, lúc sau mới tỉnh người, liền chạy xuống xem xét, xin lỗi 2 người kia rồi rít.

Lâm Trình Tử thấy trên đầu của Cổ Ngự Hoài chảy quá nhiều máu, hoảng sợ không biết làm gì, như sực nhớ ra, cô dùng 2 tay bịt đầu anh lại, ý muốn ngăn không ầu chảy ra nữa. Máu vẫn cứ tuôn ra, ướt đầm tay cô, Lâm Trình Tử hoảng sợ quá độ, nước mắt cũng theo máu mà rơi.

Thấy Lâm Trình Tử khóc, tim Cổ Ngự Hoài thắt lại, cảm giác như đang bị 1 bàn tay vô tình nào đó đang bóp lấy. Giống như khi anh nhìn thấy chiếc xe kia đang hướng cô lao tới, lúc đó tim anh dường như ngừng đập, giống như là bản năng, anh lao như bay về phía cô, che chắn cho cô trong vô thức. Anh không biết tại sao bản thân lại làm vậy, chỉ cảm thấy phải cứu cô bằng mọi giá, lúc đó anh chỉ lo lắng cho sự an nguy của cô, 1 chút cũng không nghĩ đến bản thân, trong đầu anh cứ vang vọng mãi 1 câu: “Nếu như cô có mệnh hệ gì, anh sẽ không bao giờ tha thứ cho bản thân” Nhưng may mắn là cô không sao, thấy cô vẫn bình bình an an, anh thở phào nhẹ nhõm. Con tim bất an như đã ổn định được đôi phần, anh thâm tình nhìn cô, đưa tay lên lau đi những giọt nước mắt quý báu, trấn an cô:

- Tôi không sao, đừng khóc.

2 người, 1 người thì bận dùng tay cầm máu, 1 người thì lo đỡ dành đối phương, hoàn toàn chìm đắm trong không gian riêng, xem mọi người như vô hình, kể cả thủ phạm gây ra tai nạn.

Xe cấp cứu đến, Lâm Trình Tử khẩn cấp dùng cả thân người làm điểm tựa diu Cổ Ngự Hoài lên xe, tay vẫn dán chặt lên vết thương của anh. Cổ Ngự Hoài vẫn như cũ ôn nhu nhìn ngắm từng đường nét trên khuôn mặt của cô, 2 người lại lần nữa đắm chìm trong không gian riêng của mình, bỏ mặt nhân viên cấp cứu.

Đến bệnh viện, Cổ Ngự Hoài được bác sĩ tận tình băng bó, anh rất vinh hạnh bị gãy 1 cánh tay trái và nứt xương chân phải, đầu do va đập trên mặt đường nên cũng bị thương, phải may hết mấy mũi. Toàn thân đa số đều bị xây xát. Dự tính nhanh nhất cũng mất 3 tháng mới hồi phục hoàn toàn. Trong khi đó Lâm Trình Tử 1 chút thương tích cũng không có, chỉ là hoảng sợ quá độ. Do anh nhất quyết không chịu nằm viện nên bác sĩ phải cho phép về nhà, trước khi hai người rời khỏi còn ông ấy còn căn dặn Lâm Trình Tử đủ điều. Lâm Trình Tử áy náy không thôi nên không quan tâm lắm đến ý tứ của bác sĩ, chỉ chuyên tâm ghi nhớ những điều ông căn dặn mà không biết rằng đã vô tình thừa nhận cô là bạn gái của anh. Khi giúp anh nhận 1 đồng thuốc cô càng thêm vài phần tội lỗi, do cô nên anh mới thành ra cái bộ dáng thê thảm như vậy. Vì thế Lâm Trình Tử quyết định cùng anh về nhà, giúp anh làm 1 vài việc để lương tâm cô bớt bị cắn rứt. Cô điện thoại về nhà báo với mẹ rằng cô sẽ về trễ, sau đó gọi Taxi cùng Cổ Ngự Hoài về nhà anh.

Cổ Ngự Hoài nghe Lâm Trình Tử nói sẽ theo anh về nhà thì vui mừng không thôi, cảm thấy bị như thế này cũng đáng. (anchan: măm gái đến thế là cùng)

Vì bị thương nên việc đi đứng của anh đều dựa cả vào người cô, lúc cô đề nghị anh dùng xe lăn thì anh nhất quyết không đồng ý. “ Nếu dùng xe lăn thì làm sao dựa vào người cô được” Cổ Ngự Hoài trầm nghĩ.

Lâm Trình Tử vì cảm giác tội lỗi nên cũng không so đo với anh, bệnh nhân là lớn nhất.

Vào đến khu chung cư của Cổ Ngự Hoài, Lâm Trình Tử lại thêm 1 lần cảm thán về thân phận giàu nghèo, nơi anh ở là chung cư hạng sang nhất thành phố, 1 tắc tắc là một tắc vàng, giá 1 căn hộ ở đây có thể nuôi cả gia đình cô, mặc sức cô ăn xài phung phí, vung tiền như rác đến hết kiếp này. Lâm Trình Tử thay anh mở cửa, diu anh ngồi vào sofa. Cô ngồi đối diện với anh, vẻ mặt như đứa trẻ phạm lỗi, lý nhí nói:

- Thật xin lỗi hại anh ra nông nỗi này.

- Không sao, chỉ là công việc sau này có chút bất tiện thôi. Cổ Ngự Hoài cố ý nói đến công việc, ý muốn làm cho cô càng thêm áy náy, để cô cam tâm tình nguyện nhẩy vào cái bẫy ngọt ngào mà anh đào sẵn.

Đúng như Cổ Ngự Hoài suy đoán, Lâm Trình Tử trong tâm càng thêm tự trách nhiều hơn, quyết tâm sẽ ở bên, giúp anh cho đến khi anh lành hẳn.

- Nếu anh không chê, tôi sẽ giúp anh đến khi anh khỏi hẳn. Lâm Trình Tử hạ quyết tâm, phải giúp anh đến cùng.

- Nhưng còn công việc của em? Cổ Ngự Hoài giả mù sa mưa, làm bộ như anh không muốn làm phiền cô.

- Không sao, tôi sẽ xin nghỉ ở King. Lâm Trình Tử nghia khí nói.

- Vậy... Cũng không tốt cho lắm, tôi hại em mất việc làm, như vậy mỗi khi nhìn thấy em tôi sẽ áy náy. Cổ Ngự Hoài vẫn trưng ra bộ mặt đáng thương hề hề nói.

Lâm Trình Tử suy ngẫm hồi lâu vẫn chưa đưa ra được ý kiến gì hay ho.

Cổ Ngự Hoài nhìn Lâm Trình Tử đang cố gắng suy nghĩ, anh cười tà tứ, dụ dỗ:

- Hay là em sang Đẳng Lân giúp tôi đi, bên cạnh tôi còn thiếu 1 trợ lý, em vừa không thất nghiệp, mà cũng có thể dễ dàng giúp tôi lúc ở công ty.

- Việc này... Lâm Trình Tử thoáng do dự, tuy anh nói rất có lý, nhưng cô cũng không biết vì sao lại cảm thấy việc này có gì đó không đúng.

- Quyết định vậy đi, chỉ có như vậy thì tôi mới không cảm thấy áy náy vì hại em mất việc. Cổ Ngự Hoài tung ra chiêu bài cuối cùng.

Lâm Trình Tử suy nghĩ hồi lâu, nghĩ đi nghĩ lại thì sang Đằng Lâm làm cũng chả khác gì bên King là mấy, với lại cô đã hứa sẽ giúp anh ta, như vậy là tiện cả đôi đường, nghĩ đến đây Lâm Trình Tử liền gật đầu đồng ý.

Cổ Ngự Hoài cười đến thập phần sáng lạng, ánh mắt giảo hoạt nhìn Lâm Trình Tử, nghĩ: “ Mặc dù lợi dụng lòng thương hại của cô là việc làm không chính đáng, nhưng cô đã tự nguyện chui vào bẫy, bước đầu thành công, cho dù không chính đáng cũng trở thành chính đáng.”

....

Nhìn lại bộ dáng thập phần dơ bẩn của mình, Cổ Ngự Hoài định thay quần áo, ánh mắt chợt quét qua người Lâm Trình Tử, 1 ý nghĩ tà ác hiện lên, anh muốn chọc ghẹo cô.

- Tôi muốn thay đồ. Anh đột nhiên nói

Lâm Trình Tử rất biết điều, dìu anh vào phòng ngủ, sau đó định rời khỏi phòng thì bị anh giữ lại

- Em đi đâu đó?

- Tôi ra ngoài cho anh thay đồ. Lâm Trình Tử ngây ngô nói

- Em ra ngoài thì ai giúp tôi thay? Cổ Ngự Hoài nói như đó là chuyện dĩ nhiên.

Lâm Trình Tử ngây ngốc nhìn anh. Cổ Ngự Hoài chậm chậm tiến đến bên tủ, lấy 1 ra 1 bộ đồ, đặt lên giường rồi nhìn Lâm Trình Tử như muốn nhìn xuyên thấu cô. Lúc sau lại nói:

- Tôi chỉ có 1 tay, không thể tự mình cài nút.

Lâm Trình Tử nhìn cái tay trái đang bó thạch của anh, sau lại nhìn anh, cô động tác cứng ngắc tiến đến gần anh.

- Giúp tôi cởi bỏ cái áo này đi. Anh nói như ra lệnh.

Lâm Trình Tử tay run run, với tới cái nút áo của anh, trong lòng thầm nhủ: “Không có gì, không có gì, chỉ là giúp anh ta thay đồ thôi mà, không được đổ mặt”

Cổ Ngự Hoài dường như cảm thấy Lâm Trình Tử còn chưa đủ ngược, mặt cúi thấp xuống đến gần cái đầu nhỏ bé đang cúi gằm của cô, từng luồng hơi thở nam tính chắt chẻ vây quanh cô.

Như cảm nhận được anh ngày càng gần cô, hơi thở nam tính đang ở bên tai cô thổi khí, Lâm Trình Tử tim đập nhanh như trống trận, mặt đỏ đến tận mang tai, đầu cúi càng thấp, 1 khắc cũng không dám ngẩng lên.

....

Cuối cùng cũng hoàn thành nhiệm vụ cởi nút, Lâm Trình Tử tay run rẩy dữ dội, từ từ giúp anh thoát áo, để lộ tấm lưng trần đầy quyến rũ, bờ vai rộng vững chãi, vòm ngực to lớn, cơ bụng săn chắc không có lấy 1 tý thịt thừa, nhìn qua thì biết anh thường xuyên tập thể hình. Cơ thể cân đối còn đẹp hơn cả mấy nam người mẫu trên tivi. Lâm Trình Tử cảm thấy 1 trận khô nóng đi qua cổ họng, cô vô thức nuốt 1 ngụm nước bọt. Hô hấp cũng có phần rối loạn. Nhanh chóng di dời ánh mắt ra khỏi người anh, cô luống cuống nhặt cái áo mới mặc vào cho anh, đầu vẫn cúi thấp tránh ánh mắt của anh.

Cổ Ngự Hoài nhìn chăm chú vào cô, đầu cô cúi thấp nên lộ ra cái gáy trắng mịn, hương thơm nữ tính vây quanh anh, đôi tay nhỏ bé mát lạnh bận rộn giúp anh thoát áo, chốc chốc lại vô tình chạm vào da thịt nóng như lửa của anh, khiến anh xém chút không kiềm chế được mà muốn ôm cô vào lòng.

Sau khi trải qua vô vàn khổ cực, Lâm Trình Tử cũng tỉnh được kinh, ý lộn thay được áo. Ánh mắt cô vô tình di chuyển đến phía dưới, sau đó lại ngẩng đầu lên nhìn anh như van xin, bộ dạng thập phần đáng thương. Đừng nói là bắt cô giúp anh thay quần luôn nhá???

Cổ Ngự Hoài thấy cô đáng thương như thế thì không nỡ chọc ghẹo cô nữa, anh ôn nhu nói:

- Cái này tôi có thể tự thay được.

Lâm Trình Tử như được đấng chí tôn cứu rỗi, ánh mắt biết ơn nhìn Cổ Ngự Hoài, sau đó tự giác rút êm ra khỏi phòng anh, nhanh chóng chui vào nhà vệ sinh, vốc nước rửa mặt mong muốn trấn định lại con tim đang mất kiểm soát mà vô tư đập loạn của mình.

....

Sau khi Cổ Ngự Hoài thay xong cái quần, anh chỉnh tề bước ra khỏi phòng, nhìn thấy Lâm Trình Tử đang ngồi ở phòng khách, anh liền nói:

- Tôi đói bụng.

Lâm Trình Tử sực tỉnh, nhớ ra cô vẫn chưa dùng cơm, liền đi vào nhà bếp, lục lọi tủ lạnh xem có thứ gì có thể nấu không.

Lâm Trình Tử bận rộn trong bếp loay hoay qua lại giữa bệ bếp và bồn rửa chén, chắt vật đại chiến với đám rau quả, thức ăn, bộ dạng hệt như cô vợ trẻ. Cổ Ngự Hoài ánh mắt thâm tình nhìn cô, trong lòng đột nhiên dâng lên 1 cổ ngọt ngào ấm áp, anh thích nhìn cô như thế, dù nhìn cả đời cũng không chán. Cổ Ngự Hoài thoáng kinh ngạc vì ý nghĩ vừa rồi, “Cả đời” anh đã bao giờ dùng đến từ này đối với phụ nữ đâu?

Lại nhìn đến bóng dáng nhỏ xinh của Lâm Trình Tử môi anh khẽ nở nụ cười ngọt ngào, hạnh phúc len lỏi khắp con tim, thầm nghĩ: “ Nếu trước giờ chưa từng dùng thì bây giờ áp dụng với cô cũng không tệ”

Sau khi đại chiến 300 hiệp cùng với đồng thức ăn, 1 lúc sau Lâm Trình Tử bưng vài món ăn đơn giản đặt lên bàn, sau khi bày biện xong các thứ, cô ngồi vào bàn ăn, vẫn như trước, là đối diện với anh.

Cổ Ngự Hoài nhìn thức ăn trên bàn, mày thoáng nhíu lại, 3 cái đĩa đen ngòm cùng với 1 tô nước lã trên bàn kia chính là dùng để cho người ăn hay sao???

Thấy cô nhìn anh chăm chăm, dường như muốn anh dùng thử, anh động tác cứng ngắc gấp đại 1 thứ trong đĩa nín thở, bỏ vào miệng.

Nhìn thấy anh gấp cọng rau cho vào miệng, Lâm Trình Tử như ngừng thở, vẻ mặt mong đợi nhìn anh.

Cổ Ngự Hoài miễn cưỡng nuốt xuống cái vật thể đen ngòm kia, khóe miệng giật giật, nhìn thấy ánh mắt chờ mong của Lâm Trình Tử thì không nỡ dả kích cô, miễn cưỡng nở 1 nụ cười méo xệch nói:

- Ngon lắm.

- Thật ư, vậy thì ăn nhiều vào. Mắt Lâm Trình Tử lóe sáng, đây là lần đầu tiên cô vào bếp, thật không ngờ tay nghề cũng không tệ, cô vui vẻ gấp thêm thức ăn vào bát Cổ Ngự Hoài.

Cổ Ngự Hoài mặt đầy hắc tuyến, khóe môi giật liên hồi, cố gắng nuốt xuống mấy thứ kia, trong lòng thầm thề sau này không bao giờ cho cô vào bếp nữa.

Bữa ăn địa ngục cuối cùng cũng kết thúc, Lâm Trình Tử tinh thần vui vẻ dọn dẹp bát đĩa, gọt 1 đĩa táo để trước mặt anh, sau đó trở vào bếp thu dọn chiến trường. Trong lòng thầm nghĩ sau này không bao giờ bước vào bếp nữa, nấu ăn khó khăn hơn cả việc cùng mấy lão già dè dặt phán công việc.

Thu dọn các thứ xong, cô ra phòng khách, thấy anh đang với tay định lấy cái remote, cô liền nhanh chóng tiến tới, lấy giúp anh, giọng nói đầy trách cứ:

- Sau này cần lấy thứ gì, làm việc gì cứ gọi tôi.

Tâm Cổ Ngự Hoài rung động dữ dội, 1 cổ ngọt ngào lan tràn khắp cơ thể, anh mỉm cười ôn nhu, nhìn cô thật lâu rồi gật đầu.

Thấy anh đang nhìn mình chăm chăm, lại không có ý định dời mắt đi, cô vội vàng di dời ánh mắt đến tivi, lẩn trốn ánh mắt nóng bỏng của anh.

Ngồi lại đến 10h, Lâm Trình Tử dìu Cổ Ngự Hoài vào phòng ngủ. Sau đó cũng ly khai.

5. Chương 5: Công Ty

Lâm Trình Tử cứ đứng giờ lại đến nhà Cổ Ngự Hoài, đến đi mới đó đã được 3 ngày, cô cũng đã xin nghỉ việc ở King và nộp đơn vào Đăng Lân, và đương nhiên cô được nhận, chức vụ là trợ lý của Cổ Ngự Hoài. Dễ dàng được việc mà không cần thông qua bất kỳ hình thức kiểm tra nào. Có được việc làm tốt như vậy, Lâm Trình Tử phải cảm tạ Cổ Ngự Hoài, vì thế cô ra sức làm mọi việc giúp anh, ngoại trừ việc nấu ăn, từ sau lần đầu cô nấu anh, ngày sau đó trong nhà liền xuất hiện 1 người giúp việc, chuyên trách nấu ăn và dọn dẹp.

Hôm nay là ngày đầu tuần, là ngày đi làm đầu tiên của Lâm Trình Tử, cô dậy rất sớm, sau khi quần áo chỉnh tề, cô nhanh chóng bắt Taxi đến nhà Cổ Ngự Hoài, giúp anh đi làm.

Sau khi giúp Cổ Ngự Hoài khoác nốt chiếc áo khoác bên ngoài, cô dìu anh, 2 người ra khỏi nhà, vừa ra khỏi thang máy, Lâm Trình Tử nhìn thấy trước tòa nhà có 1 em Audi A4 màu xanh mực bóng loáng.

Lúc này cửa xe độ nhiên bật mở, 1 người đàn ông trung niên bước ra sau đó liền sải bước về phía 2 người. Người kia đi đến trước mặt Cổ Ngự Hoài, cung kính cúi người chào anh ta, Lâm Trình Tử thấy thế cũng cúi đầu đáp lại.

- Cổ tiên sinh, Lâm tiểu thư. Người đàn ông kia nói.

- Ừm. Cổ Ngự Hoài đáp, sau lại xoay người nói với Lâm Trình Tử: – Đây là Vương thúc, sau này sẽ phụ trách lái xe cho chúng ta, kiểm luôn việc đưa đón em vào mỗi ngày.

- A, không cần đâu, tôi tự bắt xe đến là được. Lâm Trình Tử xua tay nói.

- Không được, em đi sớm, về muộn lại là phụ nữ, đi Taxi không an toàn, từ nay cứ để Vương thúc đưa đi. Cổ Ngự Hoài kiên quyết nói.

Thấy thái độ của Cổ Ngự Hoài kiên quyết như vậy, Lâm Trình Tử đành phải xuôi xuôi theo, ai bảo cô nợ ân tình của người ta, cô nói:

- Vậy, mọi chuyện cứ theo anh đi. Nói xong cô liền nói với Vương thúc: – Sau này làm phiên thúc.

- Vâng. Vương thúc đáp.

Lâm Trình Tử cứ thế cùng Cổ Ngự Hoài lên xe, thẳng tiến tập đoàn Đăng Lân. Trợ lý mới và tổng giám đốc cùng lúc đi vào công ty mà 2 người họ đang câu vai bá cổ trông hết sức thân mật, mà tổng giám đốc tay bằng bó, đầu cũng dán bằng gạc, chân thì cứng ngắc, bộ dạng vô cùng chật vật, sự kiện này đã gây xôn xao trong Đăng Lân 1 khoảng thời gian khá dài, họ thậm chí đoán quan hệ giữa Cổ Ngự Hoài và Lâm Trình Tử.

Mặc kệ những ánh mắt như dao đang lia trên người, Lâm Trình Tử tận tâm tận lực dìu Cổ Ngự Hoài dưới sự dẫn dắt của anh, cuối cùng cũng lên đến tầng cao nhất của Đăng Lân, địa bàn của Cổ Ngự Hoài.

Lâm Trình Tử giúp Cổ Ngự Hoài ngồi vào ghế, chẳng bao lâu từ bên ngoài đã có tiếng gõ cửa, sau khi được sự cho phép của Cổ Ngự Hoài, 1 đám nhân viên cấp cao của Đăng Lân tiến vào phòng Tổng giám đốc, họ thay phiên nhau báo cáo tình hình công ty trong mấy ngày Cổ Ngự Hoài vắng mặt. Trước đó Cổ Ngự Hoài đã căn dặn Lâm Trình Tử hãy ghi lại những gì mà anh nói trong cuộc báo cáo này, vì thế cô đang rất bận rộn ghi ghi chép chép không ngừng nghỉ.

Đến khi Cổ Ngự Hoài ngừng nói cũng là lúc tay Lâm Trình Tử gần như muốn đứt lìa.

Sau khi báo cáo xong, đám nhân viên cấp cao liền rút ra khỏi phòng.

Cổ Ngự Hoài nhìn Lâm Trình Tử, thấy cô đang xoay xoay cổ tay thì đau xót không thôi, anh hỏi:

- Sao, em cảm thấy làm trợ lý của tôi có khó khăn lắm hay không?

- Không khó, chỉ là có chút không theo kịp với tốc độ làm việc siêu cấp của anh thôi. Lâm Trình Tử thật thà nói.

Cổ Ngự Hoài nghe cô nói thế thì bật cười, sau lại nói:

- Thế thì em phải tập quen dần đi thôi.

- Chắc chắn là thế rồi. Lâm Trình Tử nhàn nhạt nói. Xong lại đi rót cốc nước, đưa cho Cổ Ngự Hoài.

Cổ Ngự Hoài sững người nhìn cô, ánh mắt phức tạp, ẩn chứa vô vàn cảm xúc khác nhau.

Lâm Trình Tử thấy Cổ Ngự Hoài ngần ra liền hỏi:

- Sao thế, này giờ anh là người nói nhiều nhất, uống chút nước thông huyệt chứ. Hay là anh không thích nước lọc, anh muốn uống gì?

Cổ Ngự Hoài vẫn im lặng, ánh mắt thâm tình nhìn cô, cảm giác có 1 thứ tình cảm đang mãnh liệt lớn lên trong anh.

Lâm Trình Tử tưởng Cổ Ngự Hoài không thích nước lọc liền đem ly nước uống đi, cô đang uống thì đột nhiên 1 cánh tay to lớn ngăn lại Cổ Ngự Hoài ánh mắt khó hiểu nhìn cô, hỏi:

- Sao em lại uống nước của tôi?

- Hả? Lâm Trình Tử ngây ngốc nhìn Cổ Ngự Hoài, sau lại nhìn ly nước liền hiểu ra vấn đề, lại nói: – Tôi tưởng anh không thích nước lọc, nước đã rót ra rồi, anh không uống thì tôi uống.

- Ai nói tôi không thích. Nói xong Cổ Ngự Hoài liền giật lấy ly nước, 1 hơi uống cạn.

- Ách... Lâm Trình Tử nhìn nơi đặt môi của Cổ Ngự Hoài, cô thoáng đỏ mặt bởi nơi anh vừa đặt môi xuống chính là vết son môi do cô lưu lại khi uống nước, cái này có xem là hôn gián tiếp không???

Cổ Ngự Hoài khoe môi treo lên 1 chút mỉm cười, anh thích nhìn thấy cô đỏ mặt trước anh, tim đập nhanh vì anh, vì vậy cho nên anh mới muốn cô giúp anh thay áo, mặc dù anh có thể tự thay dù chỉ bằng 1 tay.

Không khí giữa hai người thoáng ngưng ngừng.

- Ừm... Trưa nay em muốn ăn gì? Cổ Ngự Hoài hỏi, ý muốn phá tan bầu không khí này.

- Việc này... A, hay là đi dùng đồ ăn Nhật đi, đã lâu tôi không nếm lại Sushi rồi. Lâm trình Tử vui vẻ nói.

Cổ Ngự Hoài thích chết về mặt này của cô, trông như đứa trẻ đang vui vênh, chỉ là anh sẽ vô cùng vui lòng chiều chuộng cô.

Thấy Cổ Ngự Hoài lại ngần ra, ánh mắt nhìn cô đến ngây ngốc, Lâm Trình Tử nghĩ mình đã thất thố, liền nghiêng cái đầu nhỏ nhỏ, mở to cặp mắt trong veo nhìn anh, sau lại rụt rè hỏi:

- Anh... Không thích đồ ăn Nhật sao?

Cổ Ngự Hoài suýt không kiềm chế được muốn ôm cô vào lòng, bộ dáng cô lúc này, cho dù có xin anh cả cái tập đoàn này anh còn cho hưởng chi là bữa ăn Nhật nhỏ nhỏ này.

- Không có, vậy trưa nay chúng ta dùng bữa Nhật theo ý em đi. Cổ Ngự Hoài yêu thương nhìn cô, giọng nói ôn nhu như rót mật vào tai. Khiến Lâm Trình Tử thoáng bị nhấn chìm trong bể ôn nhu.

Lâm Trình Tử gật đầu. Sau 2 người lại tiếp tục công việc tồn đọng trong mấy ngày qua.

Buổi trưa, cả 2 cùng nhau đến nhà hàng Nhật ăn trưa, việc này lại tạo thêm 1 lần sóng bà tám cho đám nhân viên trong công ty.

....

Lâm Trình Tử qua lại giữa nhà của Cổ Ngự Hoài và công ty đã được nửa tháng, mọi việc khá thuận lợi, Cổ Ngự Hoài đối với cô có thể nói là không còn gì có thể tốt hơn được nữa, chỉ cần cô nói thích, cho dù là sao trên trời anh cũng cố hái xuống cho cô. Chỉ có 1 việc khiến Lâm Trình Tử bối rối chính là anh luôn dùng ánh mắt ôn nhu chết người nhìn cô, khiến cô nhiều lúc bất giác muốn đắm chìm trong đó, đôi lúc tìm lại ảm áp vô cùng, lại có 1 chút cảm xúc kì lạ len lỏi vào mỗi khi anh dùng ánh mắt chết người ấy nhìn cô chăm chú, tận tâm tâm cô mong muốn sẽ được anh nhìn như thế cả đời. Ách... Cả đời, có tính xa quá hay không???

Hôm nay như thường lệ, Lâm Trình Tử kiểm tra qua 1 lượt các văn bản báo cáo công việc, hợp đồng, và nhiều thứ khác, sau khi xem qua 1 lần cảm thấy không có gì sai sót thì mới chuyển sang cho Cổ Ngự Hoài ký kết hoặc xem qua.

Khi lướt qua xấp tài liệu, ánh mắt cô rơi vào 1 cái thiệp cưới. Lâm Trình Tử cầm lấy nó, nhìn bên trên thiệp đề: Gửi tổng giám đốc tập đoàn Đằng Lâm, người gửi là tập đoàn Định Lập, bạn đối tác mới của Đằng Lâm. 1 chút bất an dâng lên trong Lâm Trình Tử, cô có dự cảm cái thiệp cưới này có thứ gì đó liên quan đến cô. Lâm Trình Tử hồi hộp mở ra tấm thiệp, sau khi đọc qua tấm thiệp cũng không có gì đặc biệt, thứ đặc biệt chính là tên của chú rể. Tề Chính Minh, Tề Chính Minh, Tề Chính Minh. 3 chữ này cứ quay vòng vòng trong đầu của Lâm Trình Tử, anh ta quay về là để lấy con gái của tổng giám đốc tập đoàn Định Lập. Lâm Trình Tử sững sờ với cái ý nghĩ này, cô đứng bất động.

Cổ Ngự Hoài vì thấy Lâm Trình Tử nói đi lấy văn kiện nhưng rất lâu vẫn chưa quay lại, anh lo lắng định đi tìm cô, vừa mở ra cửa phòng, liền nhìn thấy cô đứng ngẩn người ở trước cửa, tình trạng không khác lúc xảy ra tai nạn lần trước là mấy.

Cổ Ngự Hoài lo lắng đi đến bên gọi Lâm Trình Tử nhưng cô có phản ứng, anh từ lo lắng chuyển sang lo sợ, không biết cô bị gì, liền lay cô.

Lâm Trình Tử bị lay mạnh như vậy thì hồn gì cũng trở về, cô ngẩng mặt nhìn Cổ Ngự Hoài, bộ dáng rất kỳ lạ.

Cổ Ngự Hoài nhìn thấy cô như vậy thì tâm đột nhiên rất đau, bộ dáng của cô lúc này giống như bị người khác vứt bỏ. Anh đau lòng nắm chặt 2 vai cô, hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì?

Lâm Trình Tử vẫn thất thần, cô đưa mắt nhìn anh, lại nhìn đến tấm thiệp trên tay. Lúc sau cô đưa tấm thiệp cho anh, lại nói:

- Tôi muốn đến bữa tiệc này.

Cổ Ngự Hoài cầm lấy tấm thiệp khó hiểu nhìn cô, lại nhìn tấm thiệp, không có gì lạ nhưng bộ dáng của Lâm Trình Tử lúc này chắc chắn là tấm thiệp kia có liên quan.

Anh nhìn cô, ánh mắt dò xét như muốn nhìn ra thứ gì lại khiến cho cô thất thần như vậy, nhưng vô ích, cô bây giờ ngoài ngơ ngẩn thì cũng là ngẩn ngơ.

Anh lại nhìn tấm thiệp, sau gật đầu, anh sẽ đưa cô theo, bởi anh muốn biết nguyên nhân khiến cô trở thành như thế này.

Cả ngày hôm đó Lâm Trình Tử chẳng làm được việc gì ra hồn, cô không thể tập trung, nhìn ra tâm trạng cô không tốt, Cổ Ngự Hoài bảo cô về nhà nghỉ ngơi. Lâm Trình Tử không đồng ý, nghĩ nếu cô về thì không có ai giúp anh. Qua 1 hồi được Cổ Ngự Hoài khuyên bảo, cuối cùng Lâm Trình Tử cũng đầu hàng, ngoan ngoãn để Vương thúc đưa về nhà.

Về đến nhà Lâm Trình Tử lao ngay vào phòng, vùi đầu trong đồng chăn mềm mại, ngủ một giấc, mong muốn xua tan đi phiền não và những suy nghĩ phức tạp trong đầu cô.

6. Chương 6: Ăn Mặc Thật Đẹp Đến Dự Đám Cưới Của Người Yêu Cũ Nào!

Hôm nay là ngày nghỉ nhưng Lâm Trình Tử dậy rất sớm, cô ngồi trước gương ngắm nhìn dung nhan của chính mình, bộ dáng thất thần kia làm cô có chút khó chịu. Hôm nay là 1 ngày trọng đại, là ngày cưới của 'hắn', Lâm Trình Tử vẫn nhớ như in những gì Tề Chính Minh nói trước khi rời khỏi cô, anh ta bỏ cô, cô không hối tiếc nhưng cảm giác bị lừa dối xâm chiếm khiến tim cô thất lại, cô hận anh, người đã gạt tình cảm của cô, khiến cô đánh mất khoảng thời gian ngọc ngà để vây quanh con người như vậy.

Còn rất nhiều thứ cảm xúc hỗn độn trong cô, không rõ nhưng cô biết trong đó không hề có thứ cảm xúc nào gọi là yêu dành cho anh, cái gọi là yêu đã bị anh vứt bỏ từ mấy năm trước và chính cô cũng không muốn dành nó cho 1 người như anh. Tình yêu của cô chỉ dành cho người xứng đáng được yêu. Loáng thoáng 1

hình bóng quen thuộc của 1 người hiện lên trong cô, anh ôn nhu và ân cần, nếu có yêu, cô sẽ yêu người như vậy.

Nghĩ tới đây, tâm trạng của Lâm Trinh Tử thoáng tốt lên, cô dường như đã hiểu được lòng mình, thứ cô còn dành cho Tề Chính Minh bây giờ chính là cố chấp, cô cố chấp 1 lời xin lỗi, chỉ cần có lời xin lỗi kia cô có thể hoàn toàn quên đi anh để bắt đầu 1 tình yêu mới với 1 người thật sự xứng đáng nhận được tình yêu của cô

Lâm Trinh Tử đem theo lễ phục và đồ trang điểm, thẳng tiến nhà Cổ Ngự Hoài.

Sau khi đến nhà Cổ Ngự Hoài, cô vẫn giúp anh mặc áo như mọi khi, sau khi giúp anh thắt xong chiếc nơ trên bộ lễ phục, Lâm Trinh Tử mới hài lòng nhìn tác phẩm của mình.

Đầu anh đã tháo băng gạc, dùng mái tóc bông bênh đen tuyền che đi vết thương, tay tuy còn băng bó nhưng không hề ảnh hưởng đến tổng thể vẻ đẹp, chân thì khỏi nói, bị quần che mất nên hoàn hảo, bộ dáng của anh đủ để hạ gục tất cả phái nữ.

Thân hình của anh cân đối lại rắn chắc nên mặc đồ gì cũng đẹp, bộ lễ phục lại được cắt may tỉ mỉ, vừa vặn tôn lên dáng người kia, toát lên toàn bộ nét đẹp của cơ thể anh, bờ vai rộng cứng cáp, vòm ngực to lớn, bắp tay săn chắc, đôi chân thon dài, anh như tác phẩm điêu khắc đẹp nhất thế giới, khiến Lâm Trinh Tử ngất đến gần người.

Cổ Ngự Hoài hài lòng với biểu hiện si mê này của cô, anh thích cô nhìn anh như vậy, ánh mắt ấy chỉ dành cho anh. Khi nhìn thấy cô xuất hiện ở cửa, bộ dáng hoàn toàn khôi phục như trước, Cổ Ngự Hoài vui mừng không thôi. Anh không thích trong tâm cô còn chứa đựng người khác, nghĩ đến việc cô vì người đàn ông kia mà suýt bị tai nạn, 1 cổ tức giận nhanh chóng lan tỏa, cùng với tâm cũng rất chua, cảm giác bức rút khó chịu đến chết, muốn tìm thứ gì đó để xả giận.

Lâm Trinh Tử cũng không để ý nhiều đến Cổ Ngự Hoài, sau khi thưởng thức xong cảnh đẹp trước mắt, cô nhanh chóng tiến vào phòng tắm, thay đồ, rồi trang điểm.

Cô muốn mình hôm nay phải là người đẹp nhất, khiến Tề Chính Minh phải hối hận đến chết.

Lâm Trinh Tử tỉ mỉ trang điểm, điểm nhấn là mắt, cô bôi 1 chút nhũ bạc lên mí mắt, khiến mắt đẹp to tròn lại thêm long lanh và vài phần quyến rũ, mí mắt vốn dĩ đã cong, dày và dài nên không cần quét thêm thứ gì, cô bôi 1 chút phấn trên đôi gò má xinh xinh làm nó hồng hào nhưng lại trông rất tự nhiên, môi hồng căng mọng được thoa thêm 1 chút son hồng, làm người khác nhìn vào sẽ liên tưởng đến trái đào chín mọng thơm ngon đang chờ người thưởng thức. Tay cô thuần thục, búi tóc lại, dùng 1 cây trâm bạch ngọc cố định, để lộ ra cái gáy trắng mịn, 1 vài sợi tóc không an phận rơi trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo, bộ dáng cô bây giờ thêm vài phần tà mị.

Khoác lên người bộ sườn xám cách tân tay ngắn màu tím bạc đuôi váy thêu hình hồ điệp tung bay, cổ áo xẻ sâu làm bộ ngực no tròn như ẩn như hiện dưới lớp áo, giữa cổ áo đính 1 con hồ điệp thay cúc áo, cố định cổ áo, khiến nó không quá lộ liễu. 2 bên tay áo cũng đính hồ điệp nốt, trên cổ còn đeo thêm 1 chuỗi ngọc trai màu đen, cô như hồ điệp thoát ẩn thoát hiện khiến người mê muội. Sườn xám ôm sát thân hình tuyệt mỹ, phô bày hoàn toàn những đường cong mê người, đôi tay trắng nõn như ngọc thạch, đôi chân dài thon thả, cả người toát lên mùi thơm tự nhiên dễ chịu.

Cô hài lòng ngắm bộ dáng hại nước hại dân của mình trong gương. Sau đó mỉm cười khuyh thành, hoa hoa lệ lệ bước ra khỏi phòng tắm.

Cổ Ngự Hoài nhìn Lâm Trinh Tử đến ngây ngốc, cô đẹp như tinh linh lạc xuống nhân gian, bộ dáng thoát tục lại mang thêm vài phần kiều mị, 1 chút ngây thơ nhưng lại quyến rũ động lòng người, khí chất như ngọc, hơi thở như lan, mị hoặc vô cùng, sự đối lập của cái đẹp phơi bày hoàn toàn trên người cô nhưng lại rất hòa hợp, làm cô hoàn toàn bày ra những gì đẹp nhất của bản thân, chỉ 1 nụ cười của cô có thể nhấn chìm người đối diện trong bể ngọt ngào, cô như độc dược, dẫn dụ người khác cam tâm tình nguyện chết dưới chân mình.

Lâm Trinh Tử hài lòng nhìn biểu hiện của Cổ Ngự Hoài, cô mỉm cười ngọt ngào, rất tự nhiên khoác lấy tay của anh, Cổ Ngự Hoài thụ sung nhược kinh, nhưng nhanh chóng phối hợp với cô, 2 người cùng nhau đến bữa tiệc.

.....

Đại sảnh của Trình gia(nhà cô dâu) thoáng im ắng bởi sự xuất hiện bởi cặp đôi nam thanh nữ tú vừa đi vào, nam phi thường anh tuấn, nữ kiều diễm kinh người, là kim đồng ngọc nữ trời sinh 1 cặp. Cổ Ngự Hoài vừa xuất hiện, tổng giám đốc tập đoàn Định Lập(bố cô dâu) đích thân ra mặt tiếp đón. Thật ra Cổ Ngự Hoài không cần phải đích thân xuất hiện tại bữa tiệc này, chỉ là vì Lâm Trình Tử muốn nên anh mới đồng ý, Định lập chỉ là 1 công ty con vừa mới phát, không đáng để đích thân tổng giám đốc của Đăng Lâm phải ra mặt.

Lâm Trình Tử từ đầu đến cuối trưng ra bộ dáng phong tình vạn chủng, khóe môi cong cong tựa tiểu phi tiểu cơ hồ muốn làm cho toàn bộ nam nhân ở đây đều si mê đến chết.

Cổ Ngự Hoài mày kiếm nhíu lại, có chút không vui cùng với hối hận khi đồng ý đưa cô đến đây. 1 cỗ tức giận tràn đầy trong anh, còn có cỗ họng có thứ gì đó chua chua dâng trào.

Anh hung hăng siết chặt tay cô, tay truyền đến trận đau, Lâm Trình Tử nhíu mày nhìn Cổ Ngự Hoài, chỉ thấy sắc mặt anh có vài phần không tốt. Lâm Trình Tử khó hiểu nhìn anh, hỏi:

- Anh làm sao thế?

- Yên phận 1 chút. Cổ Ngự Hoài cúi thấp người, nói nhỏ vào tai cô, bộ dáng thập phần ái muội.

Lâm Trình Tử thoáng sửng người, lại nhìn thấy Cổ Ngự Hoài nhìn cô cười ôn nhu nhưng trong nụ cười lại có vài phần cảnh cáo. Lâm Trình Tử đảo mắt xung quanh, nhìn thấy thành đám nam nhân gần đấy đều nhìn cô bằng ánh mắt si mê, lại nhìn sang Cổ Ngự Hoài thì biết rằng anh đang giận.

Trong tâm thoáng ảm áp, lại có 1 chút vui mừng, nói tóm lại là rất nhiều cảm xúc kì lạ đang len lỏi khắp nơi. Lâm Trình Tử cười trộm.

Tâm tình đang tốt, đột nhiên 1 giọng nói vang lên làm tắt cả tâm tình gì của cô đều tan biến hết.

- Xin chào, Cổ tiên sinh. Tề Chính Minh cùng cô dâu Trình Nhạc Nhạc đi đến.

- Xin chào. Cổ Ngự Hoài nói.

2 người đàn ông lịch sự bắt tay nhau, khi ánh mắt Tề Chính Minh di chuyển sang bên cạnh, đột nhiên sửng người.

Nhìn thấy biểu hiện này của anh, Lâm Trình Tử thoáng hả hê, cảm giác như đã trả được thù, dù chỉ là 1 phần rất nhỏ, cô muốn anh phải đau đớn, khổ sở để đền bù cho những tháng ngày chờ đợi trước kia của cô.

Lâm Trình Tử cười đến vân đạm khinh phong, gạt đầu với anh, chứng tỏ 2 người có quen biết. lại nói:

- Lâu ngày không gặp, Tề tiên sinh.

Tề Chính Minh hoảng hốt khi Lâm Trình Tử chào hỏi. Anh cười cứng ngắt, trò chuyện qua loa vài câu rồi nhanh chóng rời đi.

Lâm Trình Tử nhếch môi, cười đến thập phần sáng lạng, trong lòng vui sướng không thôi khi thấy Tề Chính Minh lo sợ.

Cổ Ngự Hoài nhìn cô, ánh mắt ánh lên 1 vài tia lo lắng.

Suốt bữa tiệc, Tề Chính Minh cứ len lén liếc nhìn về phía Lâm Trình Tử, mà mỗi khi Lâm Trình Tử phát hiện cô liền cười với anh, lúc đó Tề Chính Minh sẽ quay mặt sang chỗ khác ngay lập tức.

....

Lâm Trình Tử vừa đi tới cửa nhà vệ sinh liền bị 1 cánh tay lôi kéo đi đến góc tối, cô định la lên, nhưng khi nhìn thấy người kéo cô, cô liền im bật, khóe miệng treo lên 1 tia trào phúng. Cô đã sớm đoán biết được anh sẽ nhanh chóng tìm cô nói chuyện, nhưng chỉ là không ngờ sẽ nhanh như thế.

Tề Chính Minh sau khi kéo Lâm trình Tử vào góc phòng, phát hiện không có ai liền nói:

- Tại sao em lại ở đây?

Lâm Trình Tử cười lạnh, rút tay ra khỏi tay anh, nhíu mày nhìn chỗ bị anh nắm vào, tưởng như đang bị thứ dơ bẩn gì đó dính lấy, cô nói:

- Tại sao tôi lại không được ở đây, đám cưới của anh rầm rộ như thế, tôi không đi có phải là có lỗi với anh hay không, dù gì anh cũng từng là bạn trai của tôi mà.

- Trình Tử, xin lỗi, anh biết là anh phụ em, nhưng em cũng không cần đến đây gây sự.

Lâm Trình Tử vịn phần khinh bỉ Tề Chính Minh, chán ghét ra mặt, cô lạnh lùng nói:

- Tề tiên sinh có hay không quá tự đề cao bản thân, tôi cần thiết phải đến tận đây đòi tình hay sao? Người cầu tôi còn không có ít đâu.

- Em... Tề Chính Minh then quá hóa giận, tức nghẹn họng nhưng không biết nói gì, sau lại nói:- Nếu được vậy thì tốt.

Lâm Trình Tử cười cười, xoay người định rời đi, trước khi đi còn nói:

- Thứ anh nợ tôi, tôi sẽ từ từ đòi lại.

Nói xong cô hoa hoa lệ lệ ly khai, để lại Tề Chính Minh đang ngây ngốc chôn chân tại chỗ.

Đi chẳng được bao lâu cô liền gặp phải Cổ Ngự Hoài, anh ánh mắt phức tạp nhìn cô, sau lại đưa tay về phía cô, nói:

- Chúng ta về thôi.

- Ừm, về thôi. Lâm Trình Tử nhu thuận đặt bàn tay nhỏ bé vào bàn tay to lớn ấm áp của anh.

Cổ Ngự Hoài siết chặt tay cô, anh cùng cô ly khai khỏi bữa tiệc, Lâm Trình Tử đột nhiên muốn đi dạo dưới trăng, cô nói với Cổ Ngự Hoài, anh đương nhiên đồng ý. 2 người cứ thế đi song song với nhau, anh vẫn nắm chặt tay cô như cũ.

- Lúc trước có người nói với tôi, hãy đợi anh ta, anh ta nhất định sẽ quay về bên tôi, lúc đó tôi rất ngu ngốc vẫn cứ tin tưởng anh sẽ trở về cho dù 2 người đã cắt đứt liên lạc. Lâm Trình Tử nói như đang độc thoại.

Cổ Ngự Hoài nhìn cô thật lâu, ánh mắt ôn nhu như nước. Anh không lên tiếng, không muốn phá hoại giây phút bạch bạch của cô, vì anh biết, chỉ cần cô nói ra tức là cô muốn từ bỏ, tại sao anh lại không để cô từ bỏ cơ chứ, mong còn không kịp nữa là.

- Sau đó tôi nhận ra, chờ đợi là vô ích vì anh ta căn bản là không muốn trở về. Lâm Trình Tử trầm mặc, lát sau lại nói: – Sau đó tôi lại nhận được tin anh ta về nước, tiếp đó còn kết hôn với tiểu thư nhà giàu thì tâm có chút không muốn.

Nghe tới đây Cổ Ngự Hoài có chút khó chịu, tay anh bắt giắc siết chặt tay cô. Lâm Trình Tử biết anh đang tức giận, nhưng vẫn tiếp tục nói:

- Lúc đầu tôi tưởng là vì mình còn yêu anh ta, sau khi trải qua suy ngẫm tôi lại phát hiện không phải, tâm trạng đó chẳng qua chỉ là cố chấp cùng với không cam tâm mà thôi. Tình cảm mà tôi dành cho anh ta sớm đã không còn.

Cổ Ngự Hoài thở hắt ra, con tim bất an đã dịu đi đôi chút khi nghe cô nói rằng cô không còn yêu Tề Chính Minh. Anh yêu thương nhìn cô.

Lâm Trình Tử vẫn tiếp tục nói:

- Sau tôi đã gặp anh ta trong bộ đồ chú rể, đứng cùng cô dâu nở nụ cười hạnh phúc, lúc đó tôi đã nghĩ mình lúc trước cũng đã từng mơ mộng được cùng với anh như thế này, bây giờ vẫn như thế.

Cổ Ngự Hoài nhìn Lâm Trình Tử, ánh mắt như có lửa, cô nói không còn yêu Tề Chính Minh vậy mà lại còn muốn cùng anh ta kết hôn, dù anh đã có vợ vẫn muốn.

Lâm Trình Tử mặc kệ vẻ mặt như muốn giết người của Cổ Ngự Hoài, vẫn tiếp tục nói:

- Bất quá, người tôi muốn lấy lại không phải anh ta.

Nói đến đây Lâm Trình Tử ngẩng đầu lên nhìn Cổ Ngự Hoài, ánh mắt dịu dàng nhìn anh, thấy Cổ Ngự Hoài sững người, Lâm Trình Tử cười ngọt ngào, lại hỏi:

- Anh có biết người mà tôi chờ đợi bấy lâu là ai không?
- Biết từ sớm. Cổ Ngự Hoài nói, ánh mắt vẫn gắt gao dán chặt trên người Lâm trình Tử.

Cô không quá ngạc nhiên khi biết đáp án của anh, lại nói:

- Vậy tại sao còn đồng ý đưa tôi đến đây? Lâm Trình Tử không phải không nhận ra Cổ Ngự Hoài đối với mình là có vài phần cảm tình trong đó, con người không phải cây cỏ, cũng có tình, cô hiểu ánh mắt Cổ Ngự Hoài dành ỉnh là gì, chỉ là cô luôn trốn tránh.
- Chỉ cần em thích. Cổ Ngự Hoài nói, ánh mắt thâm tình nhìn thẳng vào mắt cô, như muốn nhấn chìm cô trong bể tình ái, lại nói:- Tôi sẽ làm tất cả vì em.

Tim Lâm Trình Tử rung động dữ dội, có thứ gì đó đã thức tỉnh trong cô, nó đang phá vỡ từng lớp phòng tuyến của tim cô, bắt buộc cô phải nhận lấy 1 thứ gì đó ngọt ngào ấm áp do anh mang lại. Cô nhìn anh, ánh mắt phức tạp ẩn chứa yêu thương, 2 người nhìn nhau, dưới ánh trăng sáng rực, mang ánh sáng mờ ảo ấm áp bao bọc 2 người hữu tình.

Lúc lâu sau, Lâm Trình Tử khoe miệng cong lên 1 nụ cười hạnh phúc, cô ôm chặt lấy cánh tay của anh. Cổ Ngự Hoài biết, cô đã chấp nhận anh, tâm tình vui vẻ cùng hạnh phúc cũng cười theo. 2 người cứ thế đi dưới ánh trăng, tận hưởng cảm giác hạnh phúc do chính đối phương mang lại.

Có được hạnh phúc đôi lúc rất đơn giản, chỉ là bản thân ta có biết tạo ra hạnh phúc hay không và có biết cách nắm giữ nó hay không lại là 1 chuyện

7. Chương 7: Khúc Mắc Giữa Những Người Đang Yêu Thì Lúc Nào Cũng Dính Tới Cái Bình Dấm Chua

Mọi chuyện lại trở về đúng quỹ đạo cũ, chỉ có 1 vài chuyện khác biệt chính là mối quan hệ của Cổ Ngự Hoài và Lâm Trình Tử đã tiến thêm được 1 bước. Mọi chuyện sẽ rất tốt nếu cứ theo đà này đi lên, tiếp tục phát huy sẽ dẫn đến thành công. Với điều kiện giữa đường không nhẩy ra tên Trình Giảo Kim(kẻ cản đường, phá hoại) nếu không sẽ có biến hóa lớn, vấn đề này chính là đang dùng để áp dụng cho bạn Lâm Trình Tử đây.

Hiện giờ cô đang ngồi trong 1 quán cafe rất sang trọng, rất yên tĩnh, bên ngoài trời đã vào đông, không khí se se lạnh khiến người không thích ra khỏi ổ chăn, cô ngồi nhàn nhã thưởng thức tách cafe ấm nóng, cùng với không gian ấm áp của quán, thật hạnh phúc không gì tưởng nếu không nói tới người đang ngồi đối diện với cô.

Tề Chính Minh si ngốc nhìn dung nhan kiều diễm trước mắt, cô như con mèo lười, híp mắt tận hưởng hương vị ấm nóng mà tách cafe mang lại. Anh không ngờ sau mấy năm cô lại trở nên kinh diễm như thế.

Lâm Trình Tử nhìn Tề Chính Minh, thái độ chán ghét ra mặt, cô nhàn nhạt hỏi:

- Rất cực anh muốn ngồi ở đây đến khi nào?
- Anh... Anh muốn nói với em... Tề Chính Minh ấp úng, mặt cúi gằm xuống.
- Có gì thì nói cho nhanh rồi tránh xa tôi ra. Lâm Trình Tử nhìn thẳng vào mắt Tề Chính Minh, ngữ điệu lạnh nhạt khiến người rét run.
- Anh... Anh là... Anh muốn xin lỗi em. Tề Chính Minh rặn mãi mới hết được 1 câu.
- Được rồi tôi chấp nhận, nói cũng đã nói xong, anh cũng nên đi. Lâm Trình Tử lạnh nhạt nói, dường như giữa 2 người không hề quen biết.
- Em thật không còn chút tình cảm gì dành cho anh nữa hay sao? Tề Chính Minh ánh mắt đáng thương hề hề nói. (anchan: thằng cha này vô sỉ quá mức)

- Hừ, bây giờ anh hỏi vấn đề này có phải là đã quá muộn. Lâm Trình Tử hừ lạnh, không thèm để ý đến Tề Chính Minh, cô ưu nhã xoay tròn tách cafe trong tay.
- Không, anh cho đến bây giờ vẫn còn yêu em. Nói đến đây Tề Chính Minh như rất kích động, túm chặt lấy 2 tay của Lâm Trình Tử, lại nói: – Hãy cho anh 1 lần cơ hội nữa, anh nhất định sẽ khiến em hạnh phúc.
- Buông ra, anh có biết liêm sỉ không, anh đã có vợ rồi đấy. Lâm Trình Tử cố rút tay ra khỏi tay Tề Chính Minh, cô chán ghét nói, tưởng như anh là thứ rất kinh tởm.
- Không buông, anh cưới cô ta chỉ vì tiền thôi, anh không hề yêu cô ta,, người anh yêu là em. Tề Chính Minh hấp tấp biện minh.

Lâm Trình Tử thập phần khinh bỉ Tề Chính Minh, lời như thế mà cũng nói ra được, tên này hết thuốc chữa rồi.(anchan: còn thuốc trừ sâu chữa được cho nó đấy) Chán ghét dâng đến cực hạn, nếu còn ngồi với hắn cô nghĩ cô sẽ nhịn không được mà đánh hắn.

- Anh buông tay tôi ra, mặc kệ anh yêu ai, cùng tôi không có quan hệ, người tôi yêu bây giờ là Cổ Ngự Hoài, anh có gì hơn anh ấy mà tôi phải vì anh đánh mất anh ấy chứ? Tự kỉ, không phải anh muốn quay lại là tôi sẽ đồng ý đâu. Nói xong Lâm Trình Tử hung hăng dí gót giày vào mũi chân của Tề Chính Minh.

Chân truyền đến từng trận đau đớn Tề Chính Minh mặt nhăn nhó thành 1 đống, đành phải buông tay. Tề Chính Minh vừa buông tay, Lâm Trình Tử liền đứng dậy, đi đến quầy tính tiền sau đó nhanh chóng ly khai.

Lâm Trình Tử cầm khăn tay lau đi lau lại đôi tay đã bị Tề Chính Minh nắm qua, sau đó vứt luôn cái khăn tay vào thùng rác. “ Xui xẻo, uống cafe cũng không yên, chả biết đựng nhầm cái vận gì, sáng sớm gặp phải ôn thần” Lâm Trình Tử nghĩ.

Lâm Trình Tử vừa bước vào phòng tổng giám đốc, liền thấy Cổ Ngự Hoài cầm tách cafe đứng thẫn thờ nhìn xuống dòng đường qua lớp cửa kính. Bộ dáng anh lúc này trông thật cô đơn, dường như cả thế giới đã bỏ quên anh. Nhìn anh như thế tim Lâm Trình Tử đột nhiên nhói đau, cô nhanh chân đi về phía anh, cầm lấy tách cafe, bộ dáng như cô vợ nhỏ, nói:

- Thân thể anh vẫn chưa bình phục, không uống nước có thứ chất kích thích được, sau này giảm lại đi.

Từ lúc Lâm Trình Tử bước vào phòng Cổ Ngự Hoài đã cảm nhận được cô, chỉ là trong lòng anh giờ đây đang rất rối rắm mà cô lại chính là nguyên nhân khiến anh hoang mang. Cổ Ngự Hoài nghe Lâm Trình Tử nói đang ở quán cafe gần công ty thì liền chạy sang đó. Không thấy được cô, anh không có cảm giác an toàn, cùng với nhớ thương cứ dai dẳng đeo bám khiến anh không thể tập trung vào công việc được, nhờ vậy mà 1 màn tình chàng ý thiếp kia anh đã tận mắt chứng kiến. Khi thấy Tề Chính Minh nắm tay cô, một cổ chua xót dâng trào trong anh, suýt chút nữa anh đã không kìm chế được bản thân muốn xông lên đánh người. Tâm đau như bị ai đó hung hăng cứa xé, 1 chút cảm giác bị phản bội len lỏi khắp con tim. Thâm tâm anh giờ đây tràn ngập nghi vấn và ghen tỵ.

Anh để mặc cho cô thay đi cốc cafe bằng nước lọc, anh đã từng nói qua, chỉ cần là cô thích, anh sẽ làm tất cả vì cô, kể cả việc thay đổi bản thân của anh, trong đó bao gồm cả sở thích. Anh nhìn Lâm Trình Tử, ánh mắt có muôn vạn điều băn khoăn muốn hỏi, anh muốn cô giải thích cho anh hiểu rằng mọi việc không như anh nghĩ, tất cả chỉ là hiểu lầm, để anh không có lý do nghi ngờ cô. Nhưng... Anh không có can đảm để chất vấn cô, anh sợ cô sẽ nói rằng anh và cô không có quan hệ, anh không có quyền chất vấn cô. Nếu cô thật nói như vậy, có lẽ anh sẽ đau đến chết mất. Anh chính là lần đầu yêu 1 người sâu đậm như vậy, vì cô, anh có thể làm tất cả cho dù đó là việc anh không hề mong muốn. Anh đã nhận ra từ sớm rằng anh yêu cô, có lẽ là yêu từ lần đầu gặp mặt, mọi cử chỉ, hành động, từng biểu cảm của cô anh đều yêu mến. Yêu đến mỗi khi nhìn thấy cô tim đều nhói đau, cô mang đến cho anh hạnh phúc, đồng thời cũng ban tặng cho anh đau khổ, thứ tình cảm này cứ dần vật chìm anh, khiến anh khó thở, khi nghĩ đến việc cô sẽ ở bên người khác, anh hận không thể bóp chết cô rồi đi theo cùng, nhưng đó chỉ là ý nghĩ bởi anh không thể nào làm thương tổn cô, cũng chỉ vì chữ yêu.

Lâm Trình Tử phát hiện Cổ Ngự Hoài hôm nay có điều khác thường, cô tiến đến bên anh, hỏi:

- Anh hôm nay sao thế, mệt mỏi à?

- Em hôm nay đã đi đâu? Cổ Ngự Hoài cố nén xúc động, giọng nói có phần run run vì kèm chế, anh sợ sẽ bị cô nghĩ rằng anh đang quẩn thúc cô.

- A... Em đến quán cafe gần công ty, lúc này đã gọi điện nói với anh rồi.

- Em... Là đến đó cùng với bạn hay là 1 mình? Cổ Ngự Hoài dốc hết can đảm hỏi cô vấn đề mà anh đang băn khoăn.

- Em là đến 1 mình. Lâm Trình Tử là nói sự thật, cô chính là đến 1 mình chỉ là sau đó vô tình gặp Tề Chính Minh, anh ta mặt dày, tự ý ngồi vào chỗ đối diện với cô.

- Không có ai khác hay sao? Cổ Ngự Hoài cố chấp, muốn cô nói ra sự thật.

- Đúng vậy a. Lâm Trình Tử không nhận ra ánh mắt chua xót của Cổ Ngự Hoài, cô không muốn nói đến Tề Chính Minh chính là vì cô không thích nhắc tới cái thứ khiến người chán ghét đó, và cô cũng biết Cổ Ngự Hoài không thích cô đi cùng Tề Chính Minh, tránh cho việc anh ăn dấm với thứ người đó, nên cô không nói.

Cổ Ngự Hoài nhìn Lâm Trình Tử, ánh mắt phức tạp, thất vọng có, buồn bực có, tức giận cũng có, nói tóm lại là hỗn tạp. Anh khẽ thở dài, xoa người, lại nhìn xuống dòng đường, anh bây giờ không muốn nhìn thấy cô, anh muốn tĩnh tâm 1 chút nếu không, anh có thể sẽ nói những lời khiến cô thương tâm, mà cô đau anh sẽ đau hơn trăm lần, anh không muốn tự chuốc phiền não.

- Em ra ngoài đi. Cổ Ngự Hoài nói, ngữ khí đột nhiên có vài phần lạnh nhạt mà chính anh cũng không phát hiện ra.

Lâm Trình Tử thoáng sững người. “ Cổ Ngự Hoài chưa bao giờ dùng ngữ khí này nói chuyện với cô, anh bây giờ như vậy là vì sao? Chẳng lẽ anh nhìn thấy cô và Tề Chính Minh? Không, không có khả năng, anh bây giờ đi đứng đều dựa cả vào cô, làm sao lại có thể tự mình đến đây, rồi nhìn thấy được.” Lâm Trình Tử thầm nghĩ. Chỉ là cô không biết, tay anh không cử động được chứ cái chân thì đã sớm lạnh, cùng với ý nghĩ muốn đi gặp người yêu, đau gì mà chẳng chịu được, cái này có phải gọi là sức mạnh của tình yêu???

....

Lại 2 tuần nữa trôi qua, Lâm Trình Tử vẫn như trước giúp đỡ Cổ Ngự Hoài, chỉ có điều giữa 2 người đã vô tình dựng lên khoảng cách, chân anh đã lạnh nên việc đi đứng không cần phải dựa vào cô nữa, vì thế nên 2 người đã xa nay còn xa hơn.

Lâm Trình Tử thoáng nhận ra Cổ Ngự Hoài đang giận cô, nhưng cô không biết là anh đang giận cái gì.

Cuối cùng cô không chịu được anh lúc nào cũng vác cái bộ mặt lạnh như băng nói chuyện với cô mà như là cục nước đá đang tỏa nhiệt, trời đã lạnh, bây giờ thái độ của anh đối với cô còn lạnh hơn, khiến cả người khó chịu, cô nhớ là không có làm gì đụng chạm đến anh, tại sao anh lại lạnh nhạt với cô. Mỗi lần anh dùng ánh mắt không lạnh chết người không đèn tiền đây nhìn cô là lại khiến tâm cô nhói đau, con tim cứ treo lơ lửng trên không, bất an trong lòng cô cứ lớn dần, nỗi sợ vô hình như bao trùm khắp cô. Cô biết cô sợ cái gì, chính là sợ anh cứ lạnh nhạt với cô, sợ 1 ngày sắp tới anh sẽ nói là anh không cần cô, sợ anh sẽ đuổi cô ra khỏi cuộc sống của anh, sợ anh sẽ ôn nhu với người khác, sợ anh sẽ vì người khác mà nói rằng anh sẽ vì cô ấy làm tất cả, sợ... Anh sẽ không yêu cô nữa.

Nghĩ tới đây Tim Lâm Trình Tử rất đau, cô thống khổ, 2 tay ôm chặt ngực, hốc mắt hồng hồng, nghĩ: “ Không lẽ số trời đã định, cô yêu ai thì sẽ bị người đó vứt bỏ hay sao??? Cô không muốn, không muốn...”

Trong 2 tuần ngắn ngủi sống cùng với sự lạnh nhạt của Cổ Ngự Hoài, Lâm Trình Tử đã nhận ra, cô yêu anh hơn những gì cô tưởng, chỉ 2 tuần đã đánh thức tất cả cảm giác trong cô và cô nhận ra rằng mình đã yêu anh, còn sâu đậm hơn cả lúc trước cô đã từng yêu Tề Chính Minh, lúc biết Tề Chính Minh vứt bỏ, cô chỉ buồn vài ngày, thậm chí cô nghĩ rằng mình không hề đau lòng mà chỉ là chấp nhất không muốn buông tay, có lẽ là vì lòng kiêu hãnh của phụ nữ, cô xinh đẹp thông minh, có biết bao người muốn được cô để mắt đến, ấy vậy mà Tề Chính Minh dám vứt bỏ cô, tất cả chỉ là vì cô cố chấp 2 chữ tự tôn. Còn bây giờ đối với sự vứt bỏ của Cổ Ngự Hoài, cô chỉ có cảm giác đau đớn cùng không muốn, nghĩ đến việc anh sẽ vứt bỏ cô, Lâm Trình Tử đã thực sự khóc, lúc Tề Chính Minh bỏ cô, cô còn không rơi 1 giọt nước mắt, bây giờ Cổ Ngự Hoài còn chưa bỏ cô, cô đã khóc, nếu 1 ngày nỗi sợ kia trở thành sự thật, cô thật chẳng biết phải sống làm sao.

Bị tên khốn Tề Chính Minh kia bỏ, cô đã mặc cảm lắm rồi, bây giờ lại thêm Cổ Ngự Hoài, cô nghĩ, cả đời cô sẽ không dám tin tưởng vào tình yêu 1 lần nào nữa.

Vừa vào đến phòng làm việc, Cổ Ngự Hoài thấy Lâm Trình Tử ngồi thu lu trong 1 góc, úp mặt vào gối khóc đến thê lương, tim Cổ Ngự Hoài đau như bị ai đó hung hăng dùng dao khoét từng lỗ trên đây. Còn đau hơn cả khi phát hiện cô nói dối anh, giấu diếm chuyện cô đi gặp Tề Chính Minh.

Anh đau xót không thôi tiến đến bên cạnh cô, ngồi xuống, dịu dàng dùng 2 tay ôm cái cục tròn tròn Lâm Trình Tử vào lòng.

Bị tập kích bất ngờ, Lâm Trình Tử quên cả khóc, ngẩng đầu nhìn xem là ai to gan dám thừa cơ chiếm tiện nghi của cô. Không nhìn thì thôi, nhìn thấy, nước mắt lại bắt giáng tuôn như mưa, Lâm Trình Tử nhìn thấy Cổ Ngự Hoài thì càng khóc dữ dội hơn. Cổ Ngự Hoài vốn dĩ muốn dỗ cho cô thôi khóc, ai dè càng dỗ cô khóc càng thương tâm hơn. Anh lúng túng không biết làm gì, chỉ biết ôm chặt lấy cô vào lòng, nhẹ nhàng vuốt phẳng tấm lưng thon muốn giúp cô dễ thở. Thấy Cổ Ngự Hoài ôn nhu như thế, bao nhiêu ủy khuất tích lũy trong lòng liền theo nước mắt như lũ trào ra, cô như hồng thủy vỡ đê, không kiềm chế được cứ khóc mãi không thôi. Cổ Ngự Hoài thấy thế, nghĩ khả năng cô ngừng khóc là rất thấp, anh cuống quá làm liều, đặt đôi môi ấm nóng hôn lên má cô, dùng lưỡi liếm đi những giọt nước mắt mặn đắng. Lâm Trình Tử ngỡ người nước mắt như vôi nước được khóa van, đột nhiên ngừng rơi. Cổ Ngự Hoài hăng say hôn đi những giọt nước mắt trân quý, mắt nhìn thấy đôi môi hồng nộn đang hé mở vì kinh ngạc, anh liền linh tâm chiếm, 2 đôi môi dán chặt lấy nhau, anh ôn nhu liếm láp trên đôi môi hồng căng bóng kia, chốc chốc lại nghịch ngợm cắn nhẹ lên đây, lúc thì mút mạnh lên đó. Cái lưỡi tinh quái cũng không chịu an phận, từ từ thăm dò vào bên trong miệng cô, đảo qua hết thấy hàm răng cô, dễ dàng tách được hàm răng, nhanh chóng tiến vào khoang miệng, lúc đầu là thăm dò khắp nơi, sau từ từ lại chuyển thành cuồng dã sâu lắng, lưỡi anh quấn quýt lấy cái lưỡi đình hương của cô, ra sức càn quét lấy hết thấy ngọt ngào của cô, tham lam ra sức mút lấy thứ dịch chất ấy.

Lâm Trình Tử chính thức đứng hình trong gió, cô mở to mắt nhìn anh bá đạo xâm chiếm môi mình, lúc sau cảm giác dường như phổi đang thiếu oxi trầm trọng cô mới nín về được 1 chút lý trí.

Cổ Ngự Hoài tham lam không chịu rời đi môi của cô, môi lưỡi 2 người cứ thế quấn quýt triền miên không rời. Mãi đến khi anh rời môi cô để lấy lại không khí thì Lâm Trình Tử dường như đã đỡ sống dở chết.

Cổ Ngự Hoài nhìn Lâm Trình Tử 2 má ửng hồng, đôi môi hồng bị anh hôn đến sưng đỏ, bộ dáng mị hoặc khiến anh mê đắm. Anh ôn nhu ôm cô vào lòng, dịu dàng như ôm bảo bối quý giá nhất đời, bàn tay to lớn vuốt ve tấm lưng thon của cô.

Lâm Trình Tử sau khi hít thở thông qua, lại nhìn đến Cổ Ngự Hoài ôn nhu đến vậy, bao nhiêu uất ức tích lũy đột nhiên bùng phát, cô hung hăng đẩy anh ra, mắt trợn trắng hỏi:

- Anh không phải là đang lạnh nhạt với em sao? Hôn em làm gì, còn ôm em nữa.

Cổ Ngự Hoài không kịp phòng bị, cứ thế bị cô đẩy ngã chổng vó trên đất, lại nhìn thấy bộ dáng cô ủy khuất chất vấn, tim anh nhói đau, hóa ra khoảng cách kia đã vô tình khiến cô tổn thương. Anh yêu thương nhìn cô, còn có vài phần hối lỗi nói:

- Anh không có lạnh nhạt với em. Anh chỉ là đang tự dẫn dắt mình.

- Anh dẫn dắt mình? Anh dẫn dắt mình mà lại cư xử lạnh lùng với em như vậy? Anh là đang dẫn dắt mình hay là đang dẫn dắt em? Lâm Trình Tử kích động hét lên.

Cổ Ngự Hoài dừng người, cô nói như vậy, chẳng lẽ cô cũng yêu anh???

- Anh có bất mãn gì với em thì nói luôn 1 thể, hay là không thích em đến làm phiền anh nữa thì nói, em nhất định sẽ nhanh chóng biến khỏi tầm mắt của anh. Lâm Trình Tử nói tới đây, nước mắt liền như trân châu đứt dây, từng giọt từng giọt rơi trên khuôn mặt trắng nõn lại phiem hồng vì tức giận của cô.

- Anh xin lỗi, anh không biết thái độ của anh lại làm tổn thương em. Anh không hề không thích em, anh yêu em còn không kịp làm sao lại muốn em rời xa. Cổ Ngự Hoài thấy Lâm Trình Tử lại khóc, bối rối ôm lấy cô.

- Anh nói dối, nói yêu em nhưng anh không quan tâm đến em, còn lạnh nhạt với em. Lâm Trình Tử như tiểu oán phụ, làm người thương tiếc. Khi nghe anh nói anh yêu cô thì tức giận gì, ủy khuất gì cũng vơi đi 1 nửa.

Nghĩ đến đây Cổ Ngự Hoài đẩy Lâm Trình Tử ra, để cô đối mắt với anh, ánh mắt nghiêm túc, oán giận nói:

- Tại em không đúng, không nên nói dối anh.

- Em? Em nói anh khi nào? Lâm Trình Tử gất lên. Muốn Vu oan cho cô? Đừng hòng.

- Em còn nói không, thế hôm đó trong quán cafe em cùng Tề Chính Minh tay trong tay, khi về anh hỏi em đi với ai em lại bảo không có, thế không phải nói dối thì là gì, nói gạt chắc? Cổ Ngự Hoài âm thanh có phần gắt gao hơn trước, bộ dạng của bà vợ đánh đá đang chất vấn ông chồng ngoại tình.

- Em... Ai nói em nắm tay anh ta? Lâm Trình Tử biết mình có lỗi, nhưng nói oan cho cô là không được, cô nắm tay anh ta khi nào?

- Em còn chối, chính mắt anh nhìn thấy. Cổ Ngự Hoài cơ hồ là rống, làm Lâm Trình Tử giật cả mình, sau lại hét lên:

- Rống, rống, rống, anh rống cái gì, định dọa chết em à? Anh theo dõi em còn lớn tiếng quát em?

- Anh không có theo dõi. Chỉ là... Là... Cổ Ngự Hoài nghe Lâm Trình Tử nói thể volume liền giảm đi mấy deciben, nói đến mấy câu cuối đột nhiên đỏ mặt.

- Là... Là... Là... Là cái gì? Lâm Trình Tử nhìn bộ dạng này của anh, tim đột nhiên hẫng 1 nhịp, sau đó vui mừng nhảy liên hồi.

- Là... Là anh nhớ nên đi tìm không được sao. Nói xong câu này Cổ Ngự Hoài mặt đỏ đến mang tai, bộ dáng như mấy cậu thanh niên lần đầu tỏ tình. Bộ dáng thập phần đáng yêu, Lâm Trình Tử nhìn thấy thì 1 cổ ảm áp rót vào tim, hạnh phúc không thôi.

Lâm Trình Tử yêu thương nhìn anh, cười đến ngọt ngào, rất tự nhiên nhào vào lòng anh, 2 tay ôm anh thật chắc, cái đầu nhỏ nhỏ vùi vào vòm ngực rắn chắc cọ cọ dịu dịu. Cổ Ngự Hoài nhìn cô bộ dáng như con mèo nhỏ đang làm nũng thì tức giận gì cũng theo gió mà đi, anh yêu thương, gắt gao ôm chặt lấy cô. Trong lòng thâm thê, cả đời này không bao giờ buông cô ra.

- Em thật sự chỉ đi 1 mình, chẳng biết sao lại vô tình gặp được Tề Chính Minh ở đây, anh ta mặt dày tự ngồi vào chỗ của em, lại tự ý cầm tay em, em thề là em có rút ra nhưng không được, sau đó em đập cho anh ta 1 cái rồi liền chuồn về công ty. Lâm Trình Tử nói, mặt vẫn dẫu kín trong lòng anh.

- Thế tại sao lúc anh hỏi, em lại không nói. Cổ Ngự Hoài chất vấn nhưng ngữ điệu lại vô cùng ôn nhu, như đang thủ thỉ bên tai.

- Em không muốn anh suy nghĩ lung tung, với lại em biết, anh chính là không thích Tề Chính Minh, nên không nói. Lâm Trình Tử vẫn như trước không rời vòm ngực của anh. Nhưng Cổ Ngự Hoài sớm nhìn ra mang tai cô đã đỏ ửng 1 mảng, cô nằng là vì xấu hổ đây mà. Cổ Ngự Hoài cười hạnh phúc, cũng không nghĩ sẽ làm cô xấu hổ thêm, chỉ cần cô nhận ra mình thích anh là được.

Cổ Ngự Hoài tỳ cằm trên đầu Lâm Trình Tử, yêu thương nói:

- Sau này không được nói dối anh nữa, không được giấu diếm anh chuyện gì.

- Anh bá đạo. Lâm Trình Tử yêu thương đánh yêu vào ngực anh.

- Ừm, anh bá đạo, ai bảo em yêu người bá đạo làm chi. Cổ Ngự Hoài cười giảo hoạt nói.

- Ai yêu anh, cái tên tự kỷ này. Lâm Trình Tử mặt đỏ bừng bừng nũng nịu nói.

- Ừm, ừm, anh tự kỷ.

Nói rồi Cổ Ngự Hoài đặt lên môi của Lâm Trình Tử 1 nụ hôn sâu và dài như muốn từ nụ hôn này gửi đến cô những gì tuyệt vời nhất, những lời yêu chân thành nhất. Thiên ngôn vạn ngữ chất chứa trong nụ hôn này. Điều làm anh vui sướng hơn chính là cô đáp lại anh, hơn nữa còn rất nhiệt tình, 2 người từ nụ hôn nhẹ

diu, chuyển thành cuồng dã nóng bỏng. Mãi cho đến lúc cả 2 thở không ra hơi mới buông ra, 2 người gắt gao ôm chặt lấy nhau, không ai muốn phá vỡ giây phút bình yên hạnh phúc này.

Cổ Ngự Hoài trong lòng hạ quyết tâm, tên Tề Chính Minh kia nhất định phải chịu 1 chút trừng phạt vì tội hại anh hiểu lầm cô, lạnh nhạt khiến cô phải đau khổ tận 2 tuần. Tên kia lại còn dám nắm tay bảo bối của anh, anh đoán chắc 10 phần thì có 9 phần là hắn muốn câu dẫn cô. Dám dụ dỗ bảo bối của anh bỏ rơi anh, tội này không nhẹ. Tề Chính Minh hẳn là cũng đáng tội chết đi.

8. Chương 8: Bình Dám Cổ Ngự Hoài Chính Thức Bùng Nổ, Và Người Chịu Trận Chính Là...

Thời gian gần đây Cổ Ngự Hoài bận rộn suốt, công việc không biết từ lúc nào tựa núi chồng chất chờ anh giải quyết, ngay cả thời gian hiếm hoi dùng bữa với cô cũng chẳng có. Lâm Trình Tử thấy thế thì xót xa không thôi, cô đã từng nghĩ muốn giúp nhưng lại bị từ chối, anh nói là không nỡ nhìn thấy cô mệt, nhưng nhìn thấy anh mệt cô càng đau lòng hơn.

Đạo này anh thường tổ chức các cuộc họp đột xuất, dường như công ty đang tiến hành 1 dự án lớn và khá rắc rối vì thế đích thân Cổ Ngự Hoài lên kế hoạch, xuất trình đề án, Lâm Trình Tử cũng muốn giúp 1 tay, nhiều lần cô hỏi anh đang làm cái gì anh đều đánh trống lảng, không nói cho cô nghe.

Cho đến khi cô nhìn thấy 1 mẫu tin tức to đùng trên trang nhất của tờ báo “Chính- Thương” thì mới ngộ ra chân lý.

Tiêu đề của bài viết chính là: Tập đoàn Đằng Lân chính thức ‘nuốt gọn’ công ty Định Lập đã từng là đối tác làm ăn của mình. Một lần nữa bành trướng thế lực trong thị trường chứng khoán.

Việc Đằng Lân có thôn tóm bao nhiêu công ty cũng chẳng liên quan gì đến cô, chỉ là 2 chữ Định Lập kia làm cho cô có linh cảm rằng việc này không chỉ đơn giản là sát nhập Định Lập trở thành 1 phần của Đằng Lân mà nó còn có liên quan đến cô.

Lâm Trình Tử siết chặt tờ báo trong tay, cô hướng phòng làm việc của Cổ Ngự Hoài đi tới, vừa đi đến gần cánh cửa, điện thoại của cô đột nhiên vang lên. 1 dãy số lạ hiển thị trên màn hình của cô. Lâm Trình Tử bắt máy, bên trong vọng ra 1 giọng nói đã từng rất quen thuộc với cô.

- Anh có thể gặp em 1 chút không? Tề Chính Minh nói.
- Lý do? Lâm Trình Tử nhàn nhạt hỏi, mặc dù cô đã đoán biết được 7, 8 phần.
- Anh... Anh muốn xin em giúp 1 việc. Tề Chính Minh ngập ngừng nói.

Lâm Trình Tử yên lặng hồi lâu rồi chậm rãi đồng ý, 2 người hẹn gặp tại tiệm cafe gần công ty của Lâm Trình Tử. Cô cố tình không báo cho Cổ Ngự Hoài biết, để anh lo lắng 1 chút, cô muốn phạt anh vì đã dẫu cô trong vụ Định Lập.

Lâm Trình Tử xoay người, tiêu sái bước ra khỏi Đằng Lân, hướng tiệm cafe hôm nọ đi.

Vừa bước vào tiệm, cô đã nhìn thấy Tề Chính Minh quần áo xốc xếch, đầu tóc rối bù, bộ dạng muốn bao nhiêu chật vật thì có bấy nhiêu. Anh vừa nhìn thấy cô thì mắt sáng lên hệt như nhìn thấy đấng cứu thế giáng lâm. Lâm Trình Tử vờ như không nhìn thấy ánh mắt kia, cô nhàn nhã ngồi vào ghế đối diện với anh. Lâm Trình Tử có thói quen phân định rõ ranh giới qua cách chọn chỗ ngồi, chỉ những người thật sự thân thiết cô mới ngồi cạnh họ, cô còn nhớ rõ có 1 lần cô cùng Cổ Ngự Hoài đến nhà hàng dùng cơm, từ đối diện, cô chuyển sang ngồi cạnh anh thì anh vui mừng ra mặt, ngày hôm đó dường như cười không khép miệng, làm cô cũng thấy buồn cười theo. Từ đó về sau cô vẫn ngồi cạnh anh như vậy, mỗi lần như thế anh đều bắt giác nhớn miệng cười, có lẽ anh đã phát hiện ra thói quen này của cô chăng?

Thấy Lâm Trình Tử có xu hướng đắm chìm trong suy nghĩ, Tề Chính Minh lên tiếng, gọi cô trở về thực tại:

- Em dùng gì?

- Tôi không uống, anh hẹn tôi ra có việc gì? Lâm Trình Tử thoáng nhú mày vì có kẻ phá hư hồi tưởng của cô.

- Anh... Tề Chính Minh ngập ngừng, anh với lấy cốc nước, tu 1 hơi hết sạch như tiếp thêm can đảm, sau lại nói: – Anh muốn cầu em, giúp anh ngăn Cổ tiên sinh.

- Hửm? Lâm Trình Tử có hơi khó hiểu nhìn Tề Chính Minh, chẳng phải nói Định Lập đã về tay Đằng Lân hay sao? Còn bảo cô ngăn cái gì, chẳng nhẽ bảo cô ngăn Cổ Ngự Hoài sát nhập Định Lập vào Đằng Lân? Nếu là việc đó thì không có khả năng, khoảng thời gian ở bên Cổ Ngự Hoài, cô cũng hiểu được chút ít về tính cách của anh, nếu anh đã quyết định thì rất khó xoay chuyển cục diện.

Như nhận ra sự ngờ vực của Lâm Trình Tử, Tề Chính Minh gấp gáp nói:

- Không phải, anh cũng biết Định Lập đã về tay Đằng Lân thì khó mà lấy lại, nhưng các công ty con của Định Lập thì không cần, anh muốn cầu em giúp anh ngăn Cổ tiên sinh, bảo anh ta không cần triệt đường sống của anh như vậy. Nói xong, Tề Chính Minh lăm lét nhìn Lâm Trình Tử, anh lại nói:

- Anh chỉ là lỡ lời, nếu Cổ tiên sinh đồng ý cho anh con đường sống, cho dù có bắt anh quỳ ở giữa phố van xin anh cũng đồng ý.

- Lỡ lời? Anh đã lỡ lời cái gì? Lâm Trình Tử nghi ngờ trong cái việc lỡ lời này chắc chắn là có liên quan đến cô.

- Anh... Tề Chính Minh ấp úng. – Anh... Là do lúc trước em từ chối anh... Lúc gặp lại Cổ tiên sinh ở công ty, anh đã lỡ lời thách thức.

- Thách thức? Lâm Trình Tử lơ mơ hiểu ra vấn đề.

- Đúng vậy... Anh biết em và Cổ tiên sinh qua lại với nhau, vì chút tự tôn của đàn ông, anh đã nói với anh ta rằng... Em nhất định sẽ quay lại với anh, Em quen anh ta chỉ là muốn chọc tức anh, rằng em còn yêu anh... Tề Chính Minh đầu cúi gằm xuống bàn, lí nhí nói.

- Anh... Lâm Trình Tử giận dữ đứng bật dậy, mắt trợn trắng, khinh bỉ nhìn Tề Chính Minh, con người này thật vô sỉ quá mức.

- Anh sai rồi, anh xin lỗi, xin em hãy giúp anh, chỉ cần Cổ tiên sinh tha cho anh, anh ta muốn gì anh đều có thể đáp ứng, cho dù là quỳ dưới đất van xin anh ta. Tề Chính Minh gấp gáp nói.

- Mặc kệ anh, đây là họa do anh gây ra, chẳng liên quan gì đến tôi. Lâm Trình Tử nói xong, dậm bước định rời đi.

Đột nhiên 1 bóng người chắn trước mặt cô, Tề Chính Minh đột nhiên quỳ sụp xuống, năn nỉ:

- Anh xin em, hãy giúp anh, cha vợ của anh vì vụ việc Định Lập mà bệnh tim tái phát đang nằm trong bệnh viện, vợ của anh vì lo lắng quá độ mà cũng suy sụp theo, nếu em không giúp sẽ xảy ra án mạng.

Nghe Tề Chính Minh nói thế Lâm Trình Tử thoáng động tâm, lời là do anh ta nói, người đáng chết nên chỉ có mình anh ta, còn 2 cha con họ Trình lại là vô tội, chỉ là vô tình bị liên can. Nhưng là cô còn tức vì mấy lời lẽ của Tề Chính Minh, anh ta dám nói như thế với Cổ Ngự Hoài, thật làm phật cũng nổi lửa mà. Lâm Trình Tử cố tình lơ qua những ánh mắt tò mò của những người trong tiệm, cô bước sang bên cạnh, tránh cái người đang quỳ sụp dưới sàn nhà, vừa đi được vài bước đột nhiên cô bị kéo bật ra đằng sau, Lâm Trình Tử giật mình nhìn theo cánh tay kia thì thấy Tề Chính Minh đang nắm chặt tay cô không buông, ánh mắt hần học nói:

- Nếu em không đồng ý giúp anh thì đừng hòng rời khỏi nơi này.

- Anh, tên khốn... Lâm Trình Tử tức giận, mắng còn chưa hết câu liền thấy 1 bóng người quen thuộc từ sau lưng cô lao đến, anh vung tay tặng ngay 1 cú đấm hết sức đẹp mắt vào mặt của Tề Chính Minh.

Tề Chính Minh đau đón buông tay Lâm Trình Tử ra, ôm lấy một bên mặt, vừa mới ngẩng mặt lên định nhìn xem là tên khốn nào đánh anh thì lại nhận thêm 1 đấm vào bên mặt còn lại. Mặt đau ê ẩm, Tề Chính Minh còn chưa kịp phản ứng lại nhận thêm 1 cú vào bụng, anh gấp người, đau đón té ngã trên sàn nhà.

Người trong quán xôn xao, Lâm Trình Tử nhìn thấy chủ quán đã gọi cho ai đó, liền hoảng hốt lao lên ôm chặt người Cổ Ngự Hoài từ phía trước, ngăn không cho anh đánh tiếp, đùa sao? Đánh nữa là có án mạng đó:

- Anh, đánh như thế là được rồi.

- Em tránh ra, anh phải đánh chết thằng khốn này, anh gai mắt nó lâu rồi. Cổ Ngự Hoài gầm lên, ánh mắt hung hăng tóe lửa như 1 con mãnh thú bị cướp đi thứ trân quý, nó liều chết để triệt hạ đối thủ.

- Còn đánh nữa sẽ có án mạng đó. Lâm Trình Tử hét lên. Cô là lo sợ chốc nữa cảnh sát sẽ đến đây, mọi chuyện sẽ rắc rối to.

- Em tránh ra, anh phải đánh chết nó. Cổ Ngự Hoài hoàn toàn không thể khống chế được cơn giận. Khi phát hiện cô không có ở công ty, anh lo lắng tìm kiếm khắp nơi, thoáng nhìn thấy bóng hình quen thuộc, anh vui mừng lao vào, vừa vào đã nhìn thấy 1 màn Tề Chính Minh nắm lấy tay cô không buông, đột nhiên anh cảm giác được các mạch máu đang sôi sục, thúc giục anh phải tìm chỗ trút cơn giận mà 'cái bao cát' để anh trút giận không ai ngoài Tề Chính Minh.

- Anh mà còn đánh nữa là em giận đó. Lâm Trình Tử hét lên.

- Em nói gì? Em giận anh vì thằng khốn đó? Cổ Ngự Hoài như không còn tin vào những gì mình nghe thấy nữa.

- Phải. Lâm Trình Tử khẳng định, mong muốn anh nhanh chóng rời đi, nếu hai người còn ở lại nơi này nhất định sẽ gặp rắc rối to.

- Em... Cổ Ngự Hoài tức giận gầm lên, mắt trợn trắng nhìn Lâm Trình Tử đang ngăn anh, lại nhìn đến Tề Chính Minh đang lẩn lộn dưới sàn. Anh ánh mắt nhuốm bi thương, như con thú bị bỏ rơi, anh chán nản rời khỏi tiệm. Lâm Trình Tử tim nhói đau khi nhìn thấy ánh mắt ấy của anh, cô không thêm liếc mắt nhìn Tề Chính Minh 1 cái, nhanh chóng đuổi theo Cổ Ngự Hoài.

...

2 người vẫn giữ trạng thái trầm mặc về đến công ty. Anh bước vào phòng, cô theo sau, khi đi đến bàn làm việc đột nhiên anh như nổi điên lên, hung hăng hất đổ hết tất cả những thứ để trên bàn. Lâm Trình Tử giật mình hoảng sợ trước hành động này của anh, cô từng bước đi về phía anh, ánh mắt không nén nổi sợ hãi. Đột nhiên anh lên tiếng:

- Em dừng lại gần đây.

Lâm Trình Tử thoáng sửng người, cô nhìn anh, chỉ thấy anh ngồi trên ghế, mặt gục vào 2 tay, giọng nói như đang kèm chế. Cô biết anh đang tức giận, cô vẫn như trước, từng bước đến gần anh.

- Anh đã nói em dừng qua đây cơ mà. Cổ Ngự Hoài đập mạnh tay xuống bàn, cơ hồ là đang rống.

Anh nhìn cô, ánh mắt thống khổ cùng với bi thương, ẩn chứa sâu bên trong còn có lửa, ngọn lửa như muốn hủy diệt cô.

Anh hung hăng trừng mắt nhìn cô, bộ dáng bây giờ thật giống hung thần đòi mạng, anh đứng bật dậy, từng bước tiến đến gần cô. Lâm Trình Tử nhìn thấy bộ dáng này của anh thì thật sự bị hù dọa, cô bất giác lùi về sau, 2 người cứ duy trì tình trạng anh tiến, cô lui, cho đến khi lưng cô bị áp sát vào vách tường lạnh lẽo.

Anh cúi đầu nhìn cô, gần từng chữ:

- Em không phải muốn anh tha cho thằng khốn đó sao? Sao không ở lại chăm sóc nó, về đây làm gì?

Lâm Trình Tử nhìn anh, sợ đến nỗi không thể nói được lời nào. Nhìn về mặt sợ hãi của Lâm Trình Tử, trong lòng Cổ Ngự Hoài có chút hả hê nhưng trong cái hả hê đó lại chứa đựng rất nhiều đau khổ, tim anh đau, rất đau.

- Em đi đi, tôi không cần em nữa, tôi không cần 1 người phụ nữ dối trá ở bên cạnh mình. Cổ Ngự Hoài hét lên, tay chỉ thẳng ra ngoài cửa.

Nhìn về mặt của anh cô biết bây giờ cho dù cô có nói gì thì anh cũng nghe không lọt tai, lại nhìn đến cánh cửa. Cô ánh mắt ảo não nhìn anh, rồi luyến tiếc xoay người, hướng cánh cửa bước đi.

Cổ Ngự Hoài ánh mắt bi thương nhìn cô rời khỏi, chính anh đã đuổi cô đi, là anh đã đuổi cô ra khỏi cuộc đời mình, nhưng tại sao tim anh lại đau đớn như vậy? Thân hình to lớn của anh đổ sụp xuống, anh ngồi bệt trên sàn, 2 tay ôm đầu, tựa như con thú bị thương. Đau đớn, thương tâm, hành hạ anh, tất cả mọi thứ cảm xúc tồi tệ nhất đang quần chặt lấy anh, nó như muốn siết chặt lấy anh đến chết, bóng tối từ từ bao trùm lấy anh, tất cả mọi thứ quanh anh như chìm vào 1 khoảng không tĩnh lặng và u tối nhất. Anh dường như vô cảm, từ trong đôi mắt đen mờ đục kia chảy ra 1 thứ nước, thứ nước ấm nóng, mằn mặn mà người ta vẫn thường gọi là nước mắt, thứ nước đó đã rơi ra từ anh. Cổ Ngự Hoài máy móc đưa tay sờ lên mặt, lại đưa xuống nhìn xem, chính anh cũng không ngờ cuộc đời này anh còn có thể rơi nước mắt. Tất cả chỉ vì cô, từ khi cô xuất hiện đã mang đến cho anh rất nhiều thứ xúc cảm mà chính anh từ trước đến giờ vẫn chưa thử qua.

Anh thống khổ, bi thương, đau đớn, 1 màn này Lâm Trình Tử đều cảm nhận được, cô không đi đâu xa, chỉ đứng trước cửa phòng lẳng lẳng nghe từng âm thanh vọng ra từ trong đó, cô đau lòng, ánh mắt xót xa nhìn vào cánh cửa, cô lo lắng cho anh. 2 người cứ thế, 1 kẻ bên trong, 1 kẻ bên ngoài lẳng lẳng gặm nhấm nỗi đau trong lòng.

Hoàng hôn buông xuống, bóng tối bao trùm khắp nơi, khi mà anh cảm thấy tuyệt vọng nhất, đau khổ nhất, thương tâm nhất thì đột nhiên ánh sáng bùng lên, xua tan tất cả u tối xung quanh anh, cô đứng ở nơi đó, nơi rực rỡ ánh sáng nhìn anh yêu thương, lúc đấy anh dường như nhìn thấy phía sau lưng cô có 1 đôi cánh, cô như thiên thần đến nơi u tối này, cứu thoát anh khỏi đau đớn dằn vặt, mang anh đến nơi ngập tràn ánh sáng của cô, ban phát cho anh hạnh phúc.

Lâm Trình Tử thấy trời đã tối, cô nghĩ chắc anh đã bình tĩnh hơn, vừa đẩy cửa vào thì phát hiện anh không bật đèn, cô với tay bật công tắc thì thấy 1 màn bi thương trước mắt, anh ngồi co ro trong góc, 2 tay ôm chặt lấy đầu, bộ dáng cô đơn thống khổ, tâm Lâm trình Tử đau đớn không thôi, cảm giác như bị ai đó tàn ác cấu xé, lúc nhìn thấy anh ngơ ngác ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt bi thương đó đập vào mắt cô, khiến cô bật khóc, cô đến bên anh, 2 tay ôm lấy anh như lúc trước anh đã từng dịu dàng ôm lấy cô như vậy. Cô gục đầu vào vai anh khóc nức nở.

Cổ Ngự Hoài ngơ ngác nhìn Lâm Trình Tử, lúc sau như vực tỉnh, anh gắt gao ôm chặt lấy cô, cảm giác được hơi ấm của cô, nhiệt độ của cô trong lòng, tâm anh thoáng bình lặng, 1 chút ấm áp len lỏi khắp thân thể, xua tan băng giá trong tim anh. Cô vẫn còn ở đây, ở bên cạnh anh. 2 người ôm nhau thật lâu không muốn xa rời, lúc sau anh lên tiếng:

- Anh còn tưởng em thật sự đã rời đi.

Nghe thấy giọng nói nhuốm đầy bi thương của anh, Lâm Trình Tử xúc động dữ dội, cô run run nói trong tiếng nấc:

- Em vẫn ở đây, vẫn luôn đợi anh bên ngoài cánh cửa.

Cổ Ngự Hoài sững sốt, lát sau anh siết chặt vòng tay hơn, 1 cổ hạnh phúc đang lớn dần trong anh.

Lâm Trình Tử biết anh là lo lắng cô sẽ rời bỏ anh nên mới thống khổ như vậy, nhưng anh nào có biết cô làm sao bỏ anh khi mà tim cô đã hoàn toàn dâng tặng cho anh. Làm sao cô có thể rời bỏ người cô yêu sâu đậm như thế trừ phi cô chết, nhưng cho dù có chết cô vẫn sẽ luôn tưởng niệm mối tình này, làm sao cô có thể quên được anh.

- Em yêu anh. Lâm Trình Tử nói bên tai của Cổ Ngự Hoài, nước mắt cô vẫn không ngừng rơi.

Cổ Ngự Hoài như không còn tin vào những gì mình đang nghe nữa, anh nhìn cô, người con gái bé nhỏ mà anh dùng cả con tim để yêu thương, nhìn cái người đã cho anh hạnh phúc cũng miễn phí tặng kèm thêm đau khổ. Cái người làm cho anh mất hết tự chủ, làm anh không thể khống chế được hành động của chính mình.

Cô giờ đang nằm gọn trong lòng anh, thủ thỉ lời yêu bên tai anh, anh có khi nào là đang nằm mơ đi.

Có khi nào vì đau thương quá độ mà tự mình ảo tưởng.

Cổ Ngự Hoài nhìn Lâm Trình Tử, anh hung hăng đấm 1 phát vào mặt mình. Đau đớn ập đến báo cho anh biết tất cả không phải là mơ, mà 1 màn ‘tự thưởng’ kia của Cổ Ngự Hoài làm Lâm Trình Tử sững sờ không thôi, cô đau lòng xoa nhẹ bên má đỏ lên vì cú đấm vừa rồi của anh.

Cổ Ngự Hoài hạnh phúc ôm chặt lấy cô, dường như muốn đem cô nhập vào người.

2 người cứ ôm nhau như vậy, đến khi bụng của Lâm Trình Tử réo lên đòi ăn thì anh mới miễn cưỡng buông cô ra nhưng tay vẫn nắm chặt lấy tay cô dường như sợ cô biến mất, 2 người mua 1 ít thức ăn về nhà, Lâm Trình Tử dở khóc dở cười, anh như đứa trẻ đòi mẹ, cứ ôm chặt lấy cô, lúc ăn cơm cô vẫn ngồi trên đùi của anh mà ăn, còn anh thì cô phải đút tận đến miệng, lý do: 1 tay thì chưa cắt thạch, 1 tay thì ôm chặt lấy cô, nên không có tay ăn cơm.(anchan: anh có 1 tay mà còn đánh TCM ra nông nổi như thế, 2 tay chắc nó liệt toàn thân lun quá)

Lâm Trình Tử nói thế nào anh cũng không chịu buông cô ra để cô dọn dẹp nhà, cứ ôm khư khư cô vào lòng thì mới an tâm. Lâm Trình Tử bó tay toàn tập, mặc cho anh muốn làm gì thì làm.

9. Chương 9

Thiếu, sẽ thêm vào sau

10. Chương 10: Happy Ending

Trong giấc mộng Lâm Trình Tử mơ thấy cô đi lạc vào 1 khu vườn, nơi đó chim chóc hót vang, trăm hoa đua nở, là nơi ngập tràn ánh sáng của mùa xuân, ấm áp lại xinh đẹp. Cô đi giữa rừng hoa, cứ đi mãi đi mãi, mong muốn sẽ tìm được đích đến, nhưng vạn vật ở đây trải dài đến bất tận, xung quanh cô chỉ toàn hoa là hoa, Lâm Trình Tử lo lắng, cô chạy loạn khắp nơi, đột nhiên phía xa xa có 1 bóng người, cô cảm thấy rất quen thuộc, nhưng không thấy rõ là ai bởi cái bóng kia quá mờ nhạt, cô cố chạy đến gần cái ‘bóng’ ấy, đuổi mãi, đuổi mãi cho đến khi cô túm được góc áo của cái ‘bóng’, người kia chậm rãi xoay mặt lại, anh cười với cô, thật dịu dàng và yêu thương. Nhìn thấy anh mọi lo lắng sợ hãi trong cô như bị xóa tan tất cả, cô mỉm cười ngọt ngào, nắm lấy bàn tay to lớn của anh, mãi mãi không buông. Đúng, chính là mãi mãi.

Cảm giác mát lạnh khắp cơ thể đánh thức Lâm Trình Tử, cô nhíu mày có chút khó

Chịu vì bị đánh thức khỏi mộng đẹp, cô lười biếng nâng mi mắt, 1 chút ánh sáng từ bệ cửa sổ hắt vào bên trong căn phòng, nắng sớm ấm áp chính là món quà tuyệt vời nhất mà nữ thần mùa đông dành tặng ọi người khi bà đến thăm.

Trời đã ngày 1 buổi hơn, mùa đông đã chính thức chiếm chỗ, nhưng trong phòng vẫn rất ấm áp, không hiểu là do phòng ấm hay vốn dĩ trong tim của cô đang rất ấm.

Sau khi hoàn toàn thanh tỉnh, thứ đầu tiên mà cô nhìn thấy chính là Cổ Ngự Hoài, anh cầm lấy khăn bông thấm nước, cẩn thận tỉ mỉ lau sạch từng tấc da thịt cho cô.

Lâm Trình Tử hạnh phúc không thôi, bây giờ thì cô đã biết thật ra thứ khiến cô luôn ấm áp là gì, đó chính là tình yêu anh dành cho cô, ‘nó’ dịu dàng, cẩn thận bao bọc con tim cô, khiến cô luôn luôn cảm thấy tim mình ấm áp.

Cô khẽ nhích người, 1 cơn đau đột nhiên ập đến khiến cô nhăn mặt, thắt lưng đau như bị đánh gãy, bụng dưới cũng truyền đến từng cơn đau quặn, tứ chi nhúc nhích vô lực, đau...

Cổ Ngự Hoài đang tập trung tinh thần lau người cho Lâm Trình Tử thì phát hiện cô cử động, anh nhìn thấy cô nhíu mày đau đớn thì xót xa không thôi.

- Đau lắm à? Anh ôn nhu hỏi, tay vẫn không ngừng lau thân thể giúp cô.

- Ừm. Lâm Trình Tử toàn thân cứng đờ, không dám nhúc nhích, chỉ sợ lại động sẽ đau.

- Anh xin lỗi. Cổ Ngự Hoài thương tiếc không thôi, anh buông cái khăn lông ra, đôi tay to lớn yêu thương vuốt má cô.

Lâm Trình Tử không nói gì, cô nhìn anh ánh mắt như muốn nói “ em không sao, tất cả vì anh đều xứng đáng”. Thiên ngôn vạn ngữ họ đều gửi cả vào ánh mắt mà trao cho nhau.

Anh yêu thương ôm lấy cô như đang ôm thứ trân bảo quý giá nhất của đời anh, bao bọc cô trong chần sợ cô lạnh. Lâm Trình Tử thoải mái đón nhận ôn nhu anh dành cho cô, hoàn toàn chìm đắm trong hạnh phúc cùng Cổ Ngự Hoài.

Lúc lâu sau Lâm Trình Tử lại lần nữa thiếp đi trong vòng tay của Cổ Ngự Hoài, anh yêu thương giúp cô vén lại góc chần, ôn nhu hôn nhẹ lên cánh môi hồng nộn rồi mới nhẹ nhàng ra khỏi phòng chuẩn bị bữa ăn.

....

Lần thứ 2 Lâm Trình Tử tỉnh dậy là lúc mặt trời đã lên cao quá đầu. Cô uể oải vươn vai, thân thể vẫn còn chút đau buốt nhưng không quá đau như lúc đầu nữa, cô xuống giường, chuẩn bị đi vào phòng tắm thì cửa phòng bật mở, là Cổ Ngự Hoài, anh thoáng ngây người khi thấy cô toàn thân trần như nhộng, từng tia nắng tinh nghịch trêu đùa, chạy nhảy trên thân thể trắng mịn của cô làm cho làn da thêm phần lung linh, ẩn kị do anh để lại đêm qua in đậm trên từng tác da thịt của cô, tạo nên 1 mảng phiếm hồng rực rỡ, bộ dáng sau khi thức dậy của cô có chút gì đó mơ màng, ánh mắt mông lung quyến rũ, tóc rối chầy dài trên bờ vai mảnh khảnh đôi môi hồng nhuận khép hờ như mời gọi. Đột nhiên thân thể Cổ Ngự Hoài căng cứng, dục vọng trong anh đã thức tỉnh, anh cố đè nén, đi đến bên cô, đôi tay rắn chắc ôm lấy cô.

- Oái, anh làm gì? Lâm Trình Tử vừa mới tỉnh ngủ còn đang mơ mơ màng màng, định đi vào phòng tắm, chưa kịp vào liền bị anh tấn công làm cô giật mình.

- Em định đi đâu? Cổ Ngự Hoài giọng khàn khàn hỏi.

- Em muốn vào phòng tắm. Lâm trình Tử bây giờ mới ý thức được rằng thân thể cô không chút che đậy đang phơi bày trước mắt anh, cô có thể cảm giác được ánh mắt nóng bỏng của anh đang rà soát khắp thân thể của cô. Cô ngượng ngùng cúi đầu, 1 chút cũng không dám ngẩng đầu lên.

Lâm Trình Tử vì ngượng ngùng khiến cho thân thể nổi lên 1 tầng đỏ ửng, Cổ Ngự Hoài ánh mắt có lửa nhìn cô, anh sải bước lớn đem cô hướng phòng tắm đi đến, nhẹ nhàng đặt cô ngồi trên ghế tắm, anh ngồi chồm hổm dưới đất, yêu thương hỏi cô:

- Còn đau lắm không?

Lâm Trình Tử đầu vẫn cúi sát, lắc qua lắc lại, ý nói không đau.

Ánh mắt Cổ Ngự Hoài sáng lên, anh nói:

- Anh giúp em tắm.

Nói vừa dứt lời, anh bế cô ra khỏi ghế, hướng đến vòi sen đi đến, đặt cô đứng xuống đất, anh cẩn thận chỉnh cho nước vừa đủ ấm. Làn nước ấm nóng chảy dài trên da thịt trơn mịn, 1 cảm giác sảng khoái ập đến khiến Lâm Trình Tử rùng mình. Cổ Ngự Hoài để cho vòi sen xịt nước vào người cô, bàn tay to lớn vuốt từ từ tác da thịt của cô, nhẹ nhàng xoa bóp giúp cô thư giãn.

Lâm Trình Tử tận tình hưởng thụ anh xoa bóp, cô khép hờ mắt đôi môi hồng nộn chốc chốc khẽ phát ra âm thanh thổ dài đầy thỏa mãn. Cô nào có biết thứ âm thanh kia chính là ngòi châm thuốc nổ, Cổ Ngự Hoài rất nhanh không kìm chế được, đôi môi ấm nóng hối hả tìm kiếm môi cô, môi lưỡi 2 người dây dưa qua lại, triển miên không dứt, bàn tay to lớn tự lúc nào đã dừng lại 1 bên gò bồng đào no đủ ra sức xoa nắn, kích thích dục vọng trong cô. Bạc môi khiêu gợi rời môi cô mang theo 1 chút luyến tiếc, trượt dài theo cái cổ mảnh khảnh, đi qua xương quai xanh, hơi ngừng lại 1 chút ở đó cắn, mút lấy, đôi môi tinh quái rất nhanh tìm đến 1 bên gò bồng còn lại mà ra sức thưởng thức.

Từng tia nước ấm nóng vẫn không ngừng chảy dài trên thân thể 2 người, cùng với lửa tình thiêu đốt, 2 người nhanh chóng bùng nổ, từng mạch máu sôi sục, đang vậy gọi lẫn nhau.

Lâm Trình Tử ánh mắt mông lung, làn da nhiễm ửng 1 sắc hồng đặc trưng của nhục dục, cô vô thức ưỡn cong tấm lưng, mong muốn anh yêu chiều nhiều hơn.

Cổ Ngự Hoài không khách khí, tận tình thưởng thức cho đến khi đôi tuyết phong căng cứng, dừng đứng sừng sững thì mới ngừng, bạc môi nhanh chóng lại trở về bên môi cô, tay anh bận rộn thoát quần áo, rất nhanh sau đó 2 người trần trụi dán sát vào nhau, anh dùng thân thể to lớn ma sát qua lại toàn thân cô, dục vọng nam nhân to lớn nóng bỏng cũng tham lam cọ dụi bên ngoài nguyệt khẩu cho đến khi nó bị thấm ướt bởi dịch chất ngọt ngào của cô thì mới hung hăng tiến vào.

Đột nhiên bị tập kích mà không báo trước, Lâm Trình Tử rên lên 1 tiếng. Cổ Ngự Hoài tạm thời đình chỉ hoạt động, anh lo lắng hỏi:

- Em ổn chứ?

Lâm Trình Tử uốn éo tấm thân, cố gắng thích nghi với vật to lớn nóng bỏng kia, lúc lâu sau mới gật đầu e lệ.

Như được gỡ bỏ lệnh cấm, anh vui sướng tiến sâu hơn vào cơ thể cô, bắt đầu động luật nguyên thủy nhất, anh cử động ngày 1 nhanh và mạnh, cuồng dã ra vào bên trong cơ thể cô, Lâm Trình Tử chỉ có thể hoàn toàn bầu víu vào anh, chân thon dài quấn quanh thắt lưng của anh, tay ngọc luồn vào tóc anh, đôi lúc vì kích tình quá mức mà không thương tiếc cắn vào bờ vai rộng của anh.

Cái tay bị bó thạch vốn đã bị anh bỏ quên từ hôm qua, anh buông lỏng nó 1 bên, dùng bàn tay còn lại bao phủ cặp mông săn chắc của cô, dục vọng vẫn như trước hăng say ra vào nơi ấm áp mê người của cô.

Khoái cảm như từng sóng to ập đến với cô, từng đợt từng đợt đánh úp dữ dội vào từng giác quan của cô, khoái hoạt dồn dập nhấn chìm cô, cô hạnh phúc đón lấy.

Cái miệng nhỏ nhắn chốc chốc lại phát ra âm thanh kiều mị vì kích tình, thứ âm thanh ấy cứ như thuốc kích thích, như khuyến khích anh phấn đấu hơn nữa, anh như con ngựa hoang đứt dây, cuồng dã xâm chiếm cô, kịch liệt ra vào, cô hoàn toàn buông thả bản thân hoan nghênh anh xâm chiếm, 1 lần lại 1 lần tình triều lên cao, đẩy 2 người đến đỉnh trắng hoa, cùng nhau trầm luân trong bể hoan ái.

Kích tình đi qua, để lại trong phòng 1 mùi vị đặc trưng của hoan ái, anh dịu dàng ôm cô đi vào bồn tắm, cả 2 cùng đắm chìm trong làn nước ấm áp, thư thái tận hưởng thứ hạnh phúc của 2 người.

.....

Sáng hôm nay 2 người lại cùng nhau ân ái đến công ty dưới vô vàn cặp mắt ngưỡng mộ, Cổ Ngự Hoài ôm eo Lâm Trình Tử, hiên ngang đi vào công ty, công khai tuyên bố chủ quyền sở hữu, giả bộ như không nhìn thấy sắc mặt tối đen như đêm 30 của Lâm Trình Tử.

2 người vừa vào đến phòng làm việc, Lâm Trình Tử liền hờn dỗi đẩy tay anh ra, cô đi đến bên sofa, ngồi phịch xuống đó, không thèm để ý đến bộ mặt nham nhở của Cổ Ngự Hoài, từ ngày 2 người xxoo anh như đổi tính hẳn, ôn nhu yêu thương cô thì vẫn còn đó chỉ có tăng mà không có giảm, nhưng đồng thời thái độ càn rỡ động 1 tý là tấy máy tay chân cũng tăng theo không ít.

Cổ Ngự Hoài yêu chết về mặt hờn dỗi này của cô, anh tiến đến ngồi cạnh cô, ôm cô vào lòng, nghe giọng nài nỉ:

- Bảo bối, lại giận anh nữa à.

Lâm Trình Tử lơ đẹp Cổ Ngự Hoài, không thèm trả lời. Anh cười tủm tỉm, 1 ý nghĩ không an phận lóe lên trong đầu anh, khoe môi trào phúng treo lên cùng với 1 chút gian tà.

Cổ Ngự Hoài di cái mặt tuần tú phóng đại đến gần Lâm Trình Tử, cười đến thập phần sáng lạng, bạc môi mông hướng đôi môi hồng nhuận ngọt ngào của cô làm đích đến.

Lâm Trình Tử hung hăng dùng tay đẩy đầu anh ra, trừng mắt bộ dáng vẫn còn giận dỗi nói:

- Tránh ra, đại sắc lang.

Cổ Ngự Hoài cười giả hoạt khi nghe câu nói kia, anh xuyên tạc câu nói của cô:

- Thì ra bảo bối của anh thích anh làm đại sắc lang, vậy thì anh phải cố gắng chiều lòng em mới được.

Nói rồi anh nhào vào người cô, hăng say trên chộc. Lâm Trình Tử cố gắng né tránh, 2 người lao vào cuộc hỗn chiến và đương nhiên người thua cuộc chính là bạn Lâm Trình Tử.

...

Lâm Trình Tử thở hổn hển nằm trên người Cổ Ngự Hoài, anh yêu thương vuốt lại vài sợi tóc rối ướt đầm mồ hôi trên mặt cô. Lâm Trình Tử hung hăng đâm 1 cái vào vòm ngực của anh như trách cứ. Tên này ăn cô được 1 lần rồi thì đi đến đâu cũng nổi máu, tại công ty mà cũng động dục cho được, lỡ có người vào thì sao?

Cổ Ngự Hoài cười hề hề, yêu thương ôm chặt lấy cô, tay bên rón vuốt ve tấm lưng trần thon thả, ai bảo cô mê người quá làm chi, quyến rũ anh làm chuyện xấu.

- Anh có thể tha cho Định Lập 1 con đường sống được không? Lâm trình Tử đột nhiên hỏi.

Động tác của Cổ Ngự Hoài đột nhiên ngưng lại, tay anh bắt giắc siết chặt tấm lưng thon của cô.

- Ai nha, anh làm gì mà mạnh tay thế, định siết chết em à? Lâm Trình Tử trách cứ, cô biết anh đang ghen.

- Siết chết em, ai bảo em cầu xin giúp tên đó. Cổ Ngự Hoài rít qua kẽ răng, nhưng lực nơi bàn tay đã giảm đi rất nhiều.

- Ai nói em xin cho hắn, chỉ là... Lâm trình Tử kéo dài giọng.

- Chỉ là cái gì? Cổ Ngự Hoài hấp tấp hỏi.

- Chỉ là em không muốn nhìn thấy người vô tội bị liên lụy, 2 cha con họ Trình có lỗi gì đâu, nghe nói họ đã suy sụp đến cực độ, dù gì cũng là công ty do người ta 1 lòng gây dựng lên, nay mất trắng, không đau lòng mới là lạ đó.

- Mặc kệ họ, ai bảo dung túng cho cái tên khốn kia làm chi. Cổ Ngự Hoài trong giọng đầy ghen tuông nói.

- Định Lập đã về tay anh rồi, chỉ còn lại mấy công ty chi nhánh nhỏ bé, anh không thể buông tay tha cho họ con đường sống sao?

- Không muốn, cha con họ Trình kia cũng đâu thân thuộc gì với em, mắc gì phải thay họ cầu tình, nên nhớ Trình gia tiểu thư kia đã từng cướp người yêu của em đó, không hận à? Cổ Ngự Hoài căm giận nói.

- Này này, không thể đổ hết trách nhiệm lên đầu người khác thế nhé, với lại anh nên cảm ơn cô ấy, nhờ cô ấy mà anh mới có được em đây, anh nghĩ xem nếu vợ chồng họ ly tan, có khi nào Tề Chính Minh lại quay về tìm em? Lâm Trình Tử hù dọa.

- Hắn dám, anh đập gãy chân hắn nếu dám tiến đến gần em. Cổ Ngự Hoài cơ hồ là rống lên.

- Đây, chính là như thế, vì tránh anh ta lại đến làm phiền em anh nên tha cho người ta 1 con đường sống đi. Lâm trình Tử nhẹ giọng thuyết phục.

- Nhưng mà... Cổ Ngự Hoài do dự.

- Không nhưng nhị gì hết, anh không vì tội nghiệp cha con nhà họ Trình cũng nên tích chút phúc đức cho con cháu sau này chứ.

Cổ Ngự Hoài thoáng hạnh phúc, anh cười tà tứ, thủ thả bên tai cô:

- Em lo lắng cho con cái của chúng ta sau này sao? Được rồi, vì cục cưng của chúng ta sau này, anh sẽ tha cho họ Trình con đường sống. Cổ Ngự Hoài cố tình nhấn mạnh 2 chữ họ Trình.

- Anh này, ai nói sẽ sinh con cho anh chứ. Lâm Trình Tử nũng nịu.

- Em chứ ai, chẳng phải em nói con cháu sau này còn gì, không phải con cháu của chúng ta thì còn của ai vào đây? Cổ Ngự Hoài nói như đó là điều hiển nhiên.

- Anh... Đồ mặt dày tự kỷ. Lâm Trình Tử dí ngón tay thon dài vào trán Cổ Ngự Hoài, ánh mắt không giấu diếm yêu thương.

Hai người ôm chặt lấy nhau, cùng tận hưởng hạnh phúc do đối phương mang lại, và 1 điều chắc chắn rằng họ sẽ mãi bên nhau và luôn luôn hạnh phúc.

Phía xa xa 1 vầng trời màu hồng đang tiến đến gần những người đang yêu, mang đến cho họ thật nhiều hạnh phúc và ấm áp trong mùa đông lạnh giá này.

11. Chương 11: Phiên Ngoại: Những Đứa Trẻ Đáng Yêu Của 2 Nhà Lôi- Lăng

Hôm nay, ngày nắng đẹp trời, Lâm Trình Tử ôm cái bụng bầu 3 tháng cùng Cổ Ngự Hoài thẳng tiến nhà Lôi Kinh, tham dự sinh nhật tròn 1 tuổi của 2 cục cưng song sinh Lôi Vũ và Lôi Vân.

Vừa vào đến nhà liền thấy trong nhà tập hợp đầy đủ các mặt, Đặng Tiểu Tinh cùng với chồng Lăng Ngạo Tuấn còn có con trai là Lăng Ngạo Phong. Cả đôi vợ chồng mới cưới Lôi Quyền cùng với Hà Khang tại cũng có mặt, không khí phi thương náo nhiệt, Lâm Trình Tử cùng Cổ Ngự Hoài nhanh chóng gia nhập.

Vì 2 cục cưng nhà họ Lôi cùng với cục cưng nhà họ Lăng là sinh cùng tháng cùng năm nên 2 nhà quyết định tổ chức sinh nhật cho các cục cưng cùng 1 ngày.

Sau khi tiệc tùng xong xuôi, mọi người túm tụm vào xem các nhóc chọn đồ vật đoán tương lai. Mọi người thả cho 3 đứa nhóc ngồi vào giữa đám đồ vật linh tinh, sau đó đứng 1 bên hồi hộp quan sát. Đầu tiên là cô bé Lôi Vân tròn trịa mũm mĩm đáng yêu, sau khi bơi N lần trong đồng vật thì đột nhiên 2 mắt bé sáng lóe lên, phát hiện 1 thứ thú vị, cô bé bò nhanh về thứ đó như sợ có ai phát hiện ra sẽ lấy mất của bé, sau khi chắc chắn rằng đã cầm chắc nó trong tay bé mới từ từ thả lỏng tay, nhìn tờ tiền nhún nhún trong lòng bàn tay bé nhỏ, cười đến chảy cả nước miếng ra ngoài. Cả đám người lớn ai ai cũng mặt đầy hắc tuyến, con bé ham tiền tiền đến thế là cùng.

Tạm thời bỏ qua bạn Lôi Vân đang dùng nước miếng để rửa tiền, chúng ta cùng quan sát 2 chàng trai còn lại, đầu tiên là bạn Lôi Vũ anh trai của bé Lôi Vân.

Bạn Lôi Vũ thì không mất sức như bé Lôi Vân phải bơi trong đồng vật thì mới tìm được thứ yêu thích, khi bố vừa đặt cậu xuống đất cậu liền nhắm ngay 1 vật, nó dài dài lại còn phát ra ánh sáng màu vàng nữa chứ, trông thật đẹp. Thế nên bạn nhỏ Lôi Vũ rất nhanh chóng cầm lấy cây bút bi mạ vàng quơ qua quơ lại, tỏ vẻ thích thú, miệng cười tươi như hoa. Đám người lớn ồ lên, cùng nhau suy đoán sau này bé Lôi Vũ sẽ làm gì, chắc chắn là kinh doanh giống bố rồi. Chưa chắc, có ai đoán biết được bây giờ bé Lôi Vũ đang nghĩ gì???

Bây giờ chỉ còn lại 1 vận động viên chưa về đích chính là Lăng Ngạo Phong, con trai yêu dấu của bạn Đặng Tiểu Tinh và Lăng Ngạo Tuấn, kết quả của việc uống vitamin thay cho thuốc ngừa thai.

Bé Phong (anchan: gọi vậy cho nó kute) xem có vẽ trầm tĩnh nhất đám hay là do từ trong bụng mẹ uống quá nhiều vitamin mà đâm ra chậm chạp???

Bé không bơi như Lôi Vân, cũng không thềm nhìn chăm chăm vào 1 thứ như Lôi Vũ, bé chỉ lẳng lặng quan sát mọi thứ, quan sát đến chán chê chán chường và cảm thấy chả có thứ gì làm bé vừa mắt thì bé ngã ngửa ra đằng sau, nằm dè lên đồng đồ vật, định nhàn nhả đi ngủ thì đột nhiên 1 thứ tròn tròn nho nhỏ, xung quanh có gắn nhiều đá, lấp lánh phát sáng thu hút ánh nhìn của bé, bé lật người, bò đến bên cái vật thể ấy, cầm lấy nó, sau ra chiều nghiên cứu, cảm thấy có chút thú vị nên bé cầm luôn, lúc này bạn Hà Khả Khả đột nhiên hét lên:

- A, đó chẳng phải là nhẫn cưới của tôi hay sao???

Đám người lớn lần nữa mặt đầy hắc tuyến, bó tay với con người này, nhẫn đeo trên tay khi nào lại lẫn vào đồng đồ vật dưới đó cơ chứ???

Đột nhiên Hà Khả Khả hét lên làm 2 bé Lôi Vân và Lôi Vũ giật mình, bé Lôi Vân nhìn dáo dác xem đã xảy ra chuyện gì, nhìn tới nhìn lui thì thấy anh trai đang cầm cái thứ gì phát ra ánh vàng, cô bé nhìn đến ngẩn ra, rất thích, cô liền không chút do dự bò đến bên anh trai, mở to đôi mắt tròn trịa, thích thú nhìn ngắm không thôi. Lôi Vũ cũng không keo kiệt nhìn thì cho nhìn, nhưng sờ thì cấm tiệt. Lôi Vân đưa ngón tay béo múp lên miện ngậm, suy nghĩ xem có nên cướp hay không đây =.=||| thì đột nhiên mắt bé bị

chói vì ánh sáng khúc xạ của kim cương. Mắt bé sáng lên, nga~ có thứ chơi tốt. Lôi Vân bò với tốc độ ánh sáng lao về phía bé Phong, mà bé Phong bây giờ vẫn còn bận nghiên cứu cái vật thể kì lạ đang phát ra ánh sáng lung linh nên không để ý đến người khác.

Bé Lôi Vân nhanh như chớp, đưa bàn tay nhỏ bé ra cướp lấy chiếc nhẫn trên tay bé Phong, như còn lo sợ bị bé Phong cướp lại, bé Lôi Vân mạnh tay đẩy ngã bé Phong, bé Phong cứ thế ngã bật ngửa ra đằng sau.

Đám người lớn hoảng hồn, Lăng Ngạo Tuấn nhanh chóng lao ra bắt lấy con trai cưng, may mắn đón được nếu không bảo bối của anh bị u đầu rồi.

Còn bé Lôi Vân sau khi cướp giật thành công liền cho luôn cái nhẫn vào mồm, dường như bé nghĩ cất vào mồm thì an toàn hơn, Hà Khả Khả giật mình, nhanh chóng lao về phía con gái, bành miệng bé lôi cái nhẫn ra. Đùa sao bé mà tưởng đồ ăn nuốt vào là đi bệnh viện không kịp ấy chứ.

Lôi Vân bị Hà Khả Khả cướp lại cái nhẫn liền nhìn mẹ, miệng mếu máo khóc um sùm, bé Lôi Vũ tuy còn nhỏ nhưng rất ra dáng anh trai, bé bò đến bên cạnh Lôi Vân, giơ bàn tay mập mập mũm mĩm về phía cô bé, bàn tay nhỏ bé xinh xắn của Lôi Vũ đáp đất an toàn trên mặt Lôi Vân.

Đám người lớn nín thở bởi cái màn kia của 2 đứa nhỏ nhà họ Lôi, Lôi Vân bị đánh đau, khóc ngày càng dữ hơn. Hà Khả Khả và Lôi Kinh bận can ngăn hai đứa con bảo bối. Còn bạn lăng Ngạo Phong thì sao? Xin thưa bạn đang được bố bế trên tay, ánh mắt lóe lên 1 tia sáng kì dị, mắt nhìn chăm chăm vào ‘kẻ cướp’ đang khóc ồm tỏi kia, thầm quyết định: ta nhất định sẽ trả thù.

Một màn sinh nhật rất chi là chi náo nhiệt của 3 bạn nhỏ đã kết thúc trong tiếng khóc như bò rống của bạn Lôi Vân, quyết tâm trả thù của bạn Lăng Ngạo Phong và sự vui sướng khi tìm được ‘vũ khí’ mới để chơi cùng đứa em ưa khóc của bạn Lôi Vũ.

Nếu đám người lớn kia mà hiểu được đám nhóc đang suy nghĩ gì thì có mà ngã ngựa chết hết.

Anchan

RG, ngày 25 tháng 3 năm 2012

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sep-anh-la-ten-xau-xa-phan-3>